

NIEUWE AVONTUREN

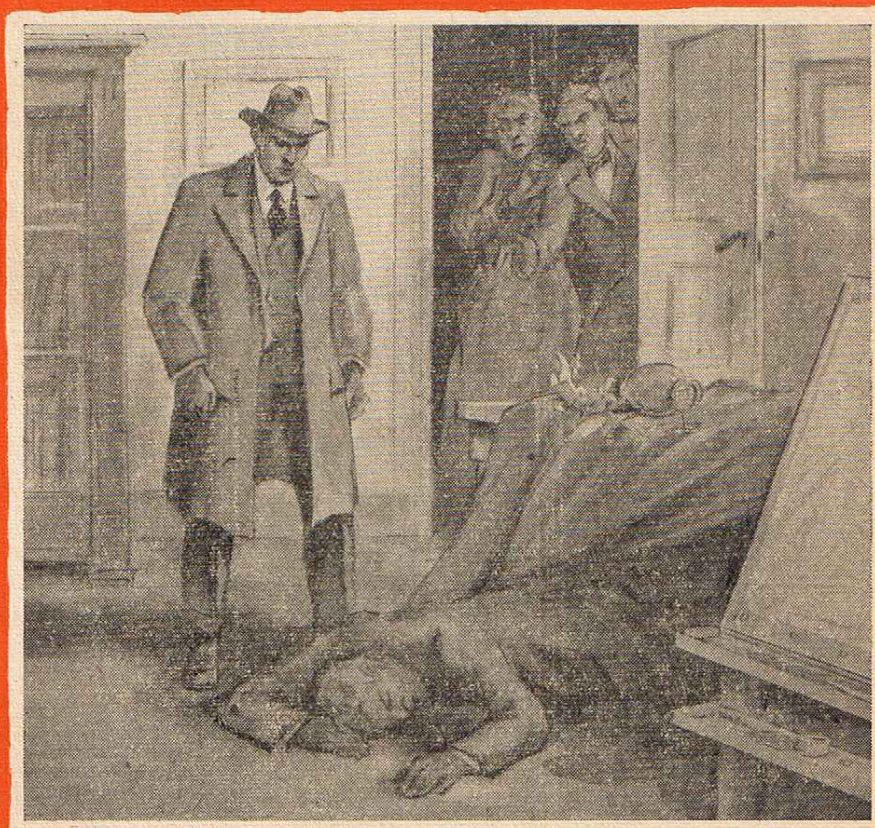
Lord Suster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Een Geheimzinnige Moord

Nr 2063

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIE : 5 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een Geheimzinnige Moord

HOOFDSTUK I.

INGENIEUR CROSBY

Niet ver van het Strand in de buurt van Temple Bar, een der oudste wijken van Londen, aan het begin van de Fleetstreet, verheft zich een aantal huizen van zeer onregelmatige bouw, de Bouverey Street geheten.

Deze onregelmatigheid is toe te schrijven aan het feit, dat al deze huizen in zeer uiteenlopende tijdperken gebouwd werden.

Enige dateerden zelfs uit het begin van de 15e eeuw en werden door de bemoeiing van het Londense gemeentebestuur, gesteund door een der afdelingen van het Genootschap tot het behoud van Oude Monumenten, in stand gehouden.

Men bevindt zich hier in een der eigenaardigste, belangwekkendste gedeelten van Londen, dicht bij Temple-Inn, een complex van bouwwerken, zoals men er waarschijnlijk op de gehele wereld geen tweede vindt, hetzij dan wellicht te Parijs, in de buurt van de Notre-Dame, in het Ile de la Cité.

De huizen van de Bouverey-Street staan zo grillig dooreen, dat het wel lijkt, alsof zij met opzet zo schots en scheef door elkaar zijn geplaatst.

Het krioelt er van kleine stegen en doorgangen; nu eens springt een huis eensklaps naar voren, terwijl de huizenrij een weinig verder weer in een hoog

terugbuigt, om een soort binnenplaats te omgeven.

Het lijkt haast onmogelijk, dat iemand anders dan de bewoners van deze buurt, die er zeer lang vertoeven, de weg in dit doolhof zouden kunnen vinden.

Sommige huizen hebben twee, ja dikwijls drie trappen, die van de straat rechtstreeks naar de eerste verdieping voeren.

De vensters van deze oude huizen zijn zeer klein en sommigen hebben een eigenaardige, schilderachtige boogvorm.

Men vindt er fraaie trapgevels en hier en daar zelfs nog een houten dak, ofschoon de brandweer alles in het werk stelt, om deze gevaarlijke, licht brandbare voorwerpen van bouwkunst afgeschaft te krijgen.

Het was op een fraaie middag in het laatst van April, toen een grote, blauwgelakte auto, op het portier voorzien van een klein wapen, Temple-Bar kwam oprijden en stilhield op de hoek van de Fleetstreet en de Bouverey-Street.

Achter het stuurwiel zat een chauffeur van reusachtige lichaamsbouw, in een stemmige, donkerblauwe livrei.

Hij behoefde zijn plaats niet te verlaten, want de auto stond nog niet geheel en al stil, of het portier werd geopend en twee deftig geklede heren, de een van middelbare leeftijd, de ander veel jonger, stapten uit.

De oudste der beide heren wendde zich tot de chauffeur en zei op vriendelijke toon:

— Je kunt wel naar huis rijden, James, ik weet niet hoe lang wij bij mijnheer Crosby blijven, en wij hebben hier trouwens in de buurt nog het een en ander te doen.

De chauffeur tikte even aan zijn pet en daarop reed de fraaie auto weer terug.

Langzaam gingen de beide heren de Bouverey-Street in. Enkele nieuwsgierige gezichten vertoonden zich hier en daar achter de ruiten.

Zij behoorden toe aan bureu, die wel wisten wie deze deftige bezoekers waren. Lord William Aberdeen, de bekende Londense philanthroop en zijn vriend en medewerker Charles Brand.

Maar wat zij waarschijnlijk niet vermoeden konden, dat was, dat zich achter een dezer beide, zo elegant geklede heren, Lord Lister alias John Raffles verborg! Charles Brand, zijn vriend, medewerker en secretaris had het nimmer nodig gevonden zijn naam te veranderen.

Wie zou overigens een ogenblik hebben kunnen vermoeden, dat de eigenaar van een der schoonste herenhuizen te Londen, van een renstal, die de begeerte opwekte van niemand minder dan van Z. M. de Koning, de bezitter van enige motor- en zeiljachten en van een paar grote landgoederen in Scotland en Wales, van drie of vier prachtige auto's, dezelfde man was, naar wie de Londense politie, onder aanvoering van hoofdinspecteur Baxter, reeds jaren vruchteloos zocht!

Inderdaad, niemand kende dit geheim, behalve Brand en Henderson, de trouwe chauffeur, die echter liever zijn leven zou hebben gegeven, dat hij aan die Grote Onbekende had te danken, dan zijn meester te verraden, van wie hij boven alles ter wereld hield.

Zo schreden Raffles en Charles Brand dan langzaam de Bouverey-Street in en wierpen van tijd tot tijd een blik op de huizen, welke zij passeerden.

De twee vrienden stonden stil voor 'n huis, dat uit het midden van de zestiende eeuw dateerde en waarvan alleen het onderste gedeelte, dat eens door een binnenbrand vernield was, bij de wederopbouw een weinig was gemoderniseerd, waardoor de hoge stoep was komen te vervallen.

Het was een hoekhuis en behalve in de Bouverey-Street kon men het ook binnengaan aan de Temple-Street, juist tegenover Temple-Inn gelegen.

Er was echter nog een derde ingang aan een zeer smalle, doodlopende steeg gelegen, die nooit gebruikt werd, daar zich nooit of nimmer iemand in deze steeg vertoonde.

Het huis was goed onderhouden, of-schoon het door zeer eenvoudige lieden bewoond werd, merendeels beambten, klerken of goedbetaalde arbeiders.

Raffles trok aan de glimmend ge-poetste koperen bel, waarop de deur ge-opend werd door een kraakzindelijk dienstmeisje, dat de beide bezoekers aanstonds scheen te herkennen.

— Kun je mij ook zeggen of mijnheer Crosby thuis is, lief kind? vroeg Raffles.

— Hij is zoeven teruggekeerd, my-lord!

— Zouden wij hem niet storen?

— Ik geloof niet dat daar veel kans op bestaat, mylord! zei het dienstmeisje, glimlachend. Mijnheer Crosby verlangt altijd zeer naar uw komst, geloof ik!

— Hoor die kleine wijsneus eens! zei Raffles glimlachend, terwijl hij 't dienst-meisje onder de kin streek.

— Moet ik uw bezoek gaan aandienen, mylord? vroeg het dienstmeisje blozend.

— Dat is niet nodig, lief kind, wij zul-len de weg wel vinden!

De beide heren bestegen een vrij brede trap, ter rechterzijde van de oude ves-tibule, die haar licht ontving door een groot vierkant raam met ruitjes boven de deur en bereikten zo de eerste ver-dieping.

Zij sloegen een gang in, die zich recht voor hen uitstreckte, nadat zij het por-taal bereikt hadden en waarop halver-wege twee dwarsgangen uitkwamen, die in elkanders verlengde lagen.

Zij hielden stil voor een deur, waarop

met een punaise een visitekaartje was vastgestoken. Waarop te lezen stond:

Arthur Crosby,
Civiel Ingenieur.

Raffles klopte aan en dadelijk klonk een heldere stem in de kamer:

— Binnen!

De Grote Onbekende opende de deur en de beide vrienden traden een helder, door drie ramen verlicht vertrek binnen, dat degelijk en tevens gezellig gemeu-beld was.

Tussen twee der ramen stond een gro-te tekentafel, die met allerlei tekengerei bedekt was en aan een der wanden be-vond zich een grote boekenkast, gevuld met wetenschappelijke en technische werken en romans.

Het vertrek bezat nog een tweede deur, die met een portière van bruine stof was bedekt.

Bij een der ramen had een slanke, breedgeschouderde jonge man, met een krachtig getekend gelaat en doordrin-gende, donkere ogen gestaan, die aan-stonds het potlood neerlegde, dat hij in de hand had en haastig naar de bezoe-kers toekwam.

Het was duidelijk te zien, hoe de komst van Lord Aberdeen hem verheug-de, want zijn ogen schitterden en zijn jong gelaat glansde van vreugde.

Hij drukte de hem toegestoken hand krachtig en riep uit:

— Wat doet het mij een genoeg, mylord, dat ik u hier mag zien! Neem aanstonds plaats wat ik u bidden mag! Wacht, ik zal wat ruimte voor u maken, op gindse gemakkelijke stoel!

Hij wierp een aantal boeken van een lederen leunstoel op zijn schrijftafel en even later waren de drie mannen geze-ten.

HOOFDSTUK II.

EEN VERERENDE OPDRACHT

Raffles hield een ogenblik zijn grote, grijze ogen op de jonge ingenieur gevestigd, terwijl er een onmerkbaar glimlach om zijn dunne lippen speelde.

— Beste Arthur, zei hij, laat ik maar beginnen met te zeggen, dat mijn bezoek hier niet alleen het verlangen tot oorzaak heeft, om je weer eens terug te zien! Ditmaal is er ook een andere zijde aan de zaak!

— Wat is het dan, mylord? Zeg het mij spoedig.

Raffles haalde een langwerpige gele omslag uit zijn zak, die met een groot rood zegel gesloten was en klopte er mede op de binnenkant van zijn linkerhand. Toen begon hij weer:

— Mijn waarde Arthur, wij kennen elkander nu reeds bijna een jaar en ik kan niet anders zeggen, dan dat ik bij onze kennismaking veel gewonnen heb!

— Toch niet meer dan ik, mylord, dat zoudt gij toch niet durven volhouden? riep Crosby uit, met een stem, die trilde van ontroering. Moet ik u er dan nog aan herinneren, dat gij u mijn lot hebt aangetrokken, toen ik een jaar geleden de wanhoop nabij was en op het punt stond een wanhopige stap te ondernemen? Moet ik u nog zeggen, dat u het geweest bent, die het mij mogelijk heeft gemaakt, mijn studiën te voltooien en eindelijk de zo vurig begeerde graad te behalen? Moet ik er u dan waarlijk nog opmerkzaam op maken, dat ik alles, letterlijk alles aan u te danken heb, mijn toekomst, mijn geluk, ja zelfs mijn leven?

Maar Raffles had met een bezwerend gebaar de hand opgeheven en viel de jonge ingenieur in de rede door bijna stug te zeggen:

— Wij hadden afgesproken, dat je daar nooit meer over zoudt praten! Als je je woord niet houdt, dan kan ik onmogelijk voor de dag komen, met het doel van mijn bezoek! Ga weer zitten en luister nu kalm naar wat ik je te zeggen heb.

— Je hebt een half jaar geleden een graad behaald en sindsdien heb je reeds enige kleinere werken met groot succes kunnen volbrengen!

— Dank zij uw tussenkomst, Mylord! riep Crosby vol vuur uit.

— Dat laten wij rusten! Je lastgevers waren zeer tevreden en het overige doet er niets toe! Laat ik kort zijn. Je hebt door dat werk de aandacht op je gevestigd en zelfs in regeringskringen is het doorgedrongen, dat je een stoutmoedig en zeer bekwaam ingenieur bent. Het zal je wel bekend zijn, dat een deel van de Londense haven zal worden ingericht tot basis voor een smaldeel van een tiental kruisers en een aantal torpedojagers. Dit werk omvat onder meer de aanleg van een grote stenen havenkade, het slaan van een nieuwe brug over de Teems, en het plaatsen van een tweetal buitengewoon grote kranen met een hefvermogen van bijna duizend ton! Welnu Arthur, ik kom je vertellen, dat het Departement van Marine op jou de keus heeft laten vallen, om het grootste gedeelte van deze werken tot stand te

brengen, namelijk de constructie van de geweldige brug over de Theems en het plaatsen van de kranen.

— Dat heb ik weer aan u te danken, Mylord, ik ben er zeker van! Nietwaar, mijnheer Brand? Neen, u moogt het niet zeggen, ik zie het reeds aan uw gelaat! U overstelpt mij, Mylord, hoe moet ik u toch voor dit alles danken?

— Door er in het geheel niet meer over te praten! antwoordde Raffles kalm. Als je het niet verdiende zou ik mij in het geheel geen moeite hebben gegeven. Het geluk wilde, dat ik een paar der heren van het Departement van Marine goed ken en daarvan heb ik gebruik gemaakt, om de aandacht op je te vestigen. Dat is alles!

— Dat is alles en daarmee hebt u mij tot de gelukkigste van alle mensen gemaakt! En niet alleen mij, maar ook mijn kleine Grace! Het zal niet lang duren, Mylord, of wij zullen eindelijk onze hartewens kunnen vervullen en in het huwelijk kunnen treden.

Raffles had met dezelfde glimlach om zijn lippen naar deze uitbarsting geluisterd. Hij stak de jonge ingenieur de gele enveloppe toe en zei:

— Hier heb je de officiële opdracht, ik heb mij het genoeg niet willen laten ontnemen, je deze persoonlijk ter hand te stellen! Het salaris zal je wel meevallen en ik ben er van overtuigd, dat je eer met het werk zult halen.

— Het is juist een kolfje naar mijn hand, Mylord! Ik heb reeds lang naar zo iets verlangd! Goede hemel, het is bijna te veel om te dragen!

Toen opende hij vlug de gele enveloppe, doorliep vlug de inhoud en riep toen vol vreugde uit:

— Maar dat is een burgermansvermogen, Mylord!

— Het doet mij genoeg, dat het je bevalt, hernam Raffles glimlachend, terwijl hij opstond en Brand een wenk gaf.

Toen vervolgde hij:

— Ik meen mij te herinneren, beste Arthur, dat men zijn vreugd het best met een ander deelt! Dat moest jij ook maar doen! Je zult wel begrijpen wat ik bedoel! Wij gaan nu heen, maar over een paar dagen komen wij je weer bezoeken en hopen je dan midden in de voorbereidselen voor het grote werk te vinden!

— Daar kunt u zeker van zijn, Mylord! Ik zal werken, dat de vonken er af spatten!

— Doe dat, mijn vriend en Grace Bollard, je aanstaande vrouw, zal er zeker niet het minst verheugd over zijn!

Op de drempel wendde Raffles zich nog eens om en zei op vriendelijke toon:

— Je weet, dat je mij steeds kunt vinden in mijn huis aan de Cromwellstreet als je mij voor het een of ander mocht nodig hebben! Tot ziens!

Op straat gekomen, stond Raffles een oogenblik als in gedachten stil en zei toen op zachte toon:

— Zou hij waarlijk gelukkig zijn, Charles?

— Kun je dat nog vragen? Hij had wel voor je op zijn knieën willen vallen!

— Dat verzoent mij, met veel andere zaken, Charles. Zou hij werkelijk veel van dat jonge meisje houden?

— Van Grace Bollard? Hij aanbidt haar!

— Hoe lang kent hij haar?

— Ik geloof, dat hij haar een paar maanden, nadat je hem van de ondergang hebt gered, voor het eerst heeft ontmoet. Hij was aanstonds getroffen door haar schoonheid en liefalligheid!

— Zij was immers even arm als hij?

— Zij bezat niets, Edward! Grace Bollard is de dochter van een eenvoudige onderwijzer en zij zelve oefent, zoals je weet, hetzelfde beroep uit als haar vader.

— Hoe oud is zij?

— Ik geloof achttien jaar!

— Dan zullen zij er toch verstandig aan doen als zij nog een paar jaren wachten, zei Raffles op ernstige toon. Zij zijn beiden nog te jong, want ik geloof niet, dat Arthur Crosby ouder is dan drieëntwintig jaar.

— Dan vergis je je; hij is reeds vijfen-twintig.

Onder het spreken waren de twee vrienden de Bouverey-Street langzaam weer ten einde gelopen en zij zouden de Fleetstreet weer inslaan, toen zij bijna tegen twee mannen aanliepen, die juist de grillig gevormde straat wilden inslaan, die Raffles en Brand wilden verlaten.

Een hunner mompelde een onverstaanbaar excuus en een ogenblik bleven

de vier mannen tegenover elkaar staan.

Toen ging elk zijns weegs.

Maar Raffles keek nog eens om en zei:

— Vreemd, ik geloof dat ik het gezicht van die ene man meer gezien heb!

Raffles had nog een blik achter zich geworpen en bleef een ogenblik staan, om de beide mannen na te kijken.

— Ja, nu herinner ik mij eensklaps waar het was! riep hij uit. Het is hier in dezelfde straat geweest, in de buurt van het huis van onze vriend Crosby. Maar kom, mijn jongen, laten wij liever wat voortmaken, want het is al tamelijk laat en wij moeten nog enige dringende boodschappen doen!

HOOFDSTUK III.

VERANDERING VAN STEMMING

Er waren een paar weken verlopen, sedert Raffles het bericht aan de jonge ingenieur had kunnen brengen, dat hem zo gelukkig had gemaakt.

In die tijd had de Grote Onbekende een paar avonturen beleefd en enige ondernemingen op touw gezet, die het hem onmogelijk hadden gemaakt zijn woord gestand te doen om Arthur Crosby een bezoek te brengen.

Maar in het begin van Mei reed opnieuw de grote blauwgelakte auto door de Fleetstraat om stil te houden op de hoek van de Bouverey Street.

De twee vrienden stapten uit en begaven zich naar het oude huis, waar het-

zelfde vriendelijke dienstmeisje hun de deur opende.

— Is mijnheer Crosby thuis? vroeg Raffles.

— Ja, mylord, hij is druk aan het werk, maar ik geloof toch wel, dat hij u zal ontvangen! zo voegde zij er haastig aan toe.

— Mijnheer werkt de laatste tijd zeker bijzonder druk? vroeg Raffles glimlachend.

— Als ik de waarheid mag zeggen, mylord, ik geloof, dat mijnheer Crosby veel te hard werkt!

— Wij zullen hem wel eens gaan zeggen, dat hij zich een weinig in acht moet nemen, zei Raffles lachend.

De twee mannen gingen de trap op en Raffles klopte op de deur van het werkvertrek van de jonge ingenieur.

Het scheen hem toe, alsof het «binnen» van de jonge man lang niet zo opgewekt klonk als die laatste keer, toen zij hem met zijn opdracht kwamen verrassen.

Hij duwde de deur open en bleef een ogenblik op de drempel staan.

Crosby stond voor zijn werktafel, waarop een groot vel papier lag uitgespreid, dat met een blauwdruk was bedekt.

Hij werkte evenwel niet, maar leunde met beide ellebogen op het hellende vlak van het tekenbord, het hoofd in beide handen gesteund.

Hij keek zelfs niet aanstonds op, om zich te overtuigen, wie hem kwam bezoeken en Raffles moest tamelijk luid kuchen, om zijn tegenwoordigheid kenbaar te maken.

Toen eerst hief de jonge man snel het hoofd op en Raffles zag dadelijk, hoe bleek zijn gelaat was en hoe diep de rimpel, die zijn blank voorhoofd ploegde.

Crosby poogde echter aanstonds zijn trekken een vrolijker uitdrukking te geven, toen hij zijn bezoeker herkende.

Met uitgestoken hand ging hij op Raffles toe en bood daarna de beide mannen stoelen aan.

Raffles had zijn jonge beschermeling zwijgend van terzijde gadegeslagen, terwijl hij langzaam zijn handschoenen uitdeed.

— De tijd heeft mij tot mijn spijt ontbroken je eerder een bezoek te brengen, beste Arthur, begon hij. Ik wilde het nu echter niet langer uitstellen, want je zult wel begrijpen, dat ik zeer nieuwsgierig ben, om te vernemen welke vorderingen je werk maakt!

— Alles gaat voortreffelijk mylord! antwoordde Crosby. Alles loopt mij mee! Over een week beginnen wij reeds met

het aanleggen van de fundamenteën voor een der grote hefkranen!

— Je bent dus tevreden?

— Zeer tevreden, mylord!

— Werk je niet te hard? ik vind, dat je erg bleek bent en niet alleen dat, je gelaat vertoont ook trekken, die mij niet bevallen, die ik er nog nimmer op gezien heb! Scheelt er iets aan?

— N-nee, mylord! Mij scheelt niets! antwoordde Crosby op doffe toon, die in tegenspraak was met zijn woorden.

Raffles wilde iets zeggen, toen er op de deur werd geklopt en het hoofd van de kamerverhuurster om de hoek werd gestoken.

— Hier is een brief voor u, mijnheer! zei zij.

Crosby had de brief reeds op de tafel geworpen, toen hij hem langzaam weer opnam en het adres nauwkeuriger bekeek.

Er kwam een smartelijke trek op zijn gelaat, die Raffles niet ontging.

— Als je de brief wilt lezen, beste Arthur, laat je dan vooral niet door onze aanwezigheid terughouden, zei Raffles vriendelijk.

— Als u het vergunt, mylord, zei Crosby op schorre toon. De zaak is, ik ken de hand die het adres schreef, deze brief bevat voor mij misschien zeer belangrijk nieuws.

Hij scheurde haastig het omslag open en begon de inhoud van het schrijven met grote haast, ja met een ware woede door te lezen.

Nog vóór hij de brief geheel ten einde had gelezen, slaakte hij een kreunend geluid, bracht de hand voor de ogen en fluisterde hees:

— Dus toch... O, God!... dat dit mogelijk is!

Hij scheen de aanwezigheid van zijn beide bezoekers geheel en al te hebben vergeten en liet zich in een leunstoel neervallen, met beide handen voor het gelaat.

Raffles was opgestaan en legde nu vriendelijk zijn hand op de schouder van de jonge man.

— Die brief schijnt je wel hevig te hebben ontroerd? vroeg hij op zachte toon. Wil je mij niet in vertrouwen nemen? Je weet toch wel, dat wij beiden oprechte vrienden van je zijn en je met alles willen helpen!

— In deze zaak zult u mij niet kunnen helpen, Mylord! kreet Crosby op wanhopige toon. Mijn leven is verwoest... het heeft geen waarde meer voor mij! Alles is uit..., uft! O, dat er zoveel bedrog kan schuilen in zulke reine ogen!

Met die enkele kreet, die recht uit het hart kwam en die de jonge man niet had kunnen weerhouden, had Raffles alles begrepen. Hij nam naast Crosby plaats en sloeg zijn arm om de brede schouders van zijn beschermeling.

— Vertrouw het mij toch maar toe, drong hij aan. Het zal je misschien verlichting schenken!

Crosby hief het gelaat op, waarop nu een uitdrukking van nameloos wee verspreid lag en zei toen, met een stem, die geen klank meer had:

— Ja, ik wil het u zeggen, binnenkort zal toch iedereen het weten! Luister, Mylord, en oordeel zelf, of ik reden heb, het leven voortaan waardeloos te achten!

Hij keek enige tijd als doelloos voor zich uit en begon toen:

— Ik heb het niet voor u verborgen gehouden, voor u, die mijn weldoener is, dat ik een vurige liefde had opgevat voor een jong meisje, Grace Bollard geheten, de dochter van een eenvoudig onderwijzer. Ook zij had mij lief, ten minste zo zei zij! O, die arglistigheid van de vrouwen! Ik achtte mij de gelukkigste van alle stervelingen. Het werk was mij een lust, ik deed het immers voor haar, om haar te spoediger in mijn eigen huis te kunnen voeren! Maar een week ongeveer geleden, brak het noodlot over mijn

hoofd los! Ik moest van zogenaamde « vrienden » vernemen, dat Grace — het is afschuwelijk om het te moeten zeggen! — dat mijn aangebeden engel in het geheim een andere man ontving! Dat moet drie malen gebeurd zijn, seder ik u voor de laatste maal zag, en burens van het huis, waar de samenkomst plaats had, hebben haar met de meeste beslistheid herkend!

Raffles klopte hem zachtjes op de schouder, die sidderend op en neer bewoog en zei:

— Heb je daar nu wel zekerheid van? Kun je je onmogelijk bedriegen?

— Dat heb ik zelf tot het laatste ogenblik geloofd, Mylord! Ik werd door jalouzie en wraakzucht verteerd... en toen heb ik... ik weet, dat het laag is, maar ik kon niet anders, toen heb ik aan een mijner beste vrienden verzocht, mij die zekerheid te verschaffen! En daar ligt zijn antwoord! Twijfel is niet meer mogelijk! Hij zelf heeft haar het huis zien binnengaan, een paar minuten later de man, die zij reeds drie keer had ontvangen... en te zamen verlieten zij een uur later het huis weer!

— Ja, dat is... zei Raffles aarzelend, ten diepste bewogen door het hartstochtelijk leed van de bedroge minnaar. Die samenkomsten hadden dus niet plaats in het huis van haar vader?

— Neen, in het huis, waar die ellendeling woont.

— Waar is het?

— In Drury Lane.

— Ken je die man?

Het bleek of Crosby met zijn antwoord aarzelde.

— Ik ken hem, van vroeger, een weinig. Hij heet Robert Jennings. Ik... ik... ik verwurg hem met deze handen, zodra ik hem zie!

— Wanneer je een raad van mij wilt aannemen, doe dan niets overijld! Nog steeds is het mogelijk, dat je je vergist, of, liever, dat men je opzettelijk bedrogen heeft! Ik heb je verloofde nog

slechts enkele malen ontmoet, maar als ik op haar uiterlijk mag afgaan, dan acht ik haar niet in staat tot zulk een verraad!

Er kwamen tranen in de ogen van de jonge ingenieur en zijn stem sidderde, toen hij de hand van Raffles greep en zei:

— Ik dank u voor die woorden, Mylord, u geeft mij het leven terug! O, ik zou zelf nog zo gaarne twifelen! Ik kan het niet geloven, zij was nog zo lief en zo rein!

— Heb je haar iets van je wantrouwen laten merken?

— Ik heb niets nadrukkelijk gezegd, Mylord, maar zij moet wel iets gemerkt hebben, dunkt mij, want ik was zeer somber in de laatste dagen! Zij vroeg ook wat mij scheelde, maar ik heb ontwijkend geantwoord, ik heb gezegd, dat ik mij wat overwerkt had en niet wel gevoelde. Ik wist toen trouwens nog niet, wat deze brief mij mededeelde.

— Laat haar dan nog enige dagen onkundig, totdat je volkomen zekerheid

hebt, beste jongen, hernam Raffles, terwijl hij opnieuw zijn hand op de brede schouders van de jonge man legde.

— Ik beloof het u, Mylord!

— Je moet al je aandacht zoveel mogelijk bij je werk zien te bepalen, want het eist alles van je, ging Raffles voort. Wil je mij eens laten zien hoever je al bent?

De jonge ingenieur leidde Raffles naar zijn tekenbord en zette hem daar uiteen hoever hij met zijn plannen reeds gevorderd was.

Raffles luisterde met de grootste aandacht, maakte nu en dan een opmerking, die getuigde van zijn kennis van zaken en daarop nam hij met Charles Brand afscheid, na nogmaals de jonge ingenieur op het hart te hebben gedrukt, zich niet door zijn drift te laten meeslepen.

Hij beloofde hem van zijn kant, alles in het werk te zullen stellen, om zonder opzien te baren de waarheid aan het licht te brengen.

HOOFDSTUK IV.

DE MOORD

Toen Raffles en Charles Brand twee dagen later 's morgens in de kleine eetzaal gezeten waren, waar zij zo juist het wel voorzien ontbijt hadden genuttigd en de dagbladen ter hand hadden genomen, keek Raffles eensklaps verrast op, door een angstige kreet van Brand, die met bleek gelaat en strakke ogen in een nummer van de « Daily Telegraph » verdiept was.

— Wat is er, Charles? Er moet iets ernstigs gebeurd zijn, je ziet zo wit als een doek.

— Dat is ook geen wonder, er is een moord gepleegd in de kamer van Arthur Crosby.

— Wat zeg je daar? Grote hemel! Hij zelf toch niet?

— Neen, een vreemdeling! Wie denk je dat het is?

— Hoe kan ik dat nu weten! riep Raffles enigszins ongeduldig uit.

— Robert Jennings, de medeminnaar van de jonge ingenieur.

— En in zijn kamer? Dat is vreselijk!

— Crosby is gearresteerd en de rechter van instructie heeft hem reeds een eerste verhoor afgenomen.

— En... heeft hij bekend?

— Hij ontkent iets met de zaak uitstaande te hebben!

— Lees het mij voor! zei Raffles op korte toon.

Brand vouwde het blad dubbel, liet zich achterover in zijn stoel vallen en las het volgende berichtje:

« In de afgelopen nacht is in een pensioen in de Bouvereystreet, een zeer

zwaar misdrijf gepleegd, waarvan 'n man van omstreeks 36-jarige leeftijd, volgens zijn papieren een zekere Robert Jennings, het slachtoffer is geworden.

» Omstreeks elf uur in de avond hoorden enige bewoners van het huis een zwakke knal, als van een revolvershot, dat gelost werd in een der vertrekken van de woning van een jonge ingenieur, Arthur Crosby geheten, die daar sedert een jaar woont.

» Ook de kamerverhuurster, Miss Lidstone, hoorde het geluid en ijde met twee harer huurders, de heren Black en Worryval, de trap op, maar niet, dan nadat zij enige tijd geredekaveld hadden over de plek, van waar het geluid afkomstig was.

» Toen zij het vertrek van Arthur Crosby bereikten, vonden zij de deur van zijn werkkamer geopend.

» Midden in het vertrek stond de bewoner. Hij droeg een overjas en had zijn hoed op. Hij stond heengebogen over het lichaam van een man en richtte zich verschrikt op, toen hij het geluid van de voetstappen achter zich vernam. Hij was buitengewoon bleek en zijn gelaat was krampachtig vertrokken.

» Een ogenblik bleven de drie mensen op de drempel voor de deur staan. De man daarbinnen bleef onbeweeglijk als uit steen gehouwen.

» Toen hoorden de drie personen daarbuiten Arthur Crosby duidelijk

mompelen : « Hij is dood, dat heb ik niet gewild... »

» Daarop liet de ingenieur zich op een stoel neervallen, met de ogen steeds op het bewegingloze lichaam van de man gericht, dat in het midden van het vertrek op de vloer lag uitgestrekt.

» Hij scheen volstrekt niets meer te bemerken van de aanwezigheid der drie personen, die zich haastten de politie te telefoneren.

» Enige minuten later was Arthur Crosby in arrest gesteld.

» Hij verklaart, dat hij juist thuis was gekomen en dat hij Jennings reeds dood had gevonden, met een diep gat in de borst, want de kogel, die de ongelukkige gedood heeft, heeft het gehele lichaam doorboord en is toen in de post van een deur blijven steken.

» Hij heeft verder de rechter van instructie verklaard, dat hij Jennings slechts oppervlakkig kende en dat hij juist zoeven uit zijn woning was gekomen, waar hij een ernstig gesprek met hem had willen voeren.

» Het eerste vluchtige onderzoek van de politie evenwel heeft reeds aangetoond, dat de gearresteerde ingenieur reeds op enkele punten, of gelogen heeft, of op zeer zonderlinge wijze met de waarheid is omgesprongen.

» Hij heeft namelijk gezwegen — en hier moeten wij een zeer pijnlijke zaak aanroeren — dat het van algemene bekendheid was in de buurt, waarin hij woonde, dat er een betrekking moet hebben bestaan tussen de verloofde van ingenieur Crosby, wier naam wij voorlopig nog willen verzwijgen, ofschoon zij in het proces zeker wel genoemd zal worden en Arthur Jennings.

» Het staat namelijk onomstotelijk vast, dat zij tot driemaal toe met het

slachtoffer een samenkomst in diens woning heeft gehad.

» De zaak wordt er niet minder duister en tragisch op, doordat de jonge dame in kwestie sedert een paar dagen spoorloos verdwenen is, zodat de rechter van instructie niet in staat was haar te verhoren.

» Voorlopig wordt echter aangenomen, dat ingenieur Crosby in een aanval van woeste jaloezie zijn medeminnaar gedood heeft.

» Men heeft Robert Jennings omstreeks tien uur het huis in de Bouverey Street zien binnengaan, waar hij naar Crosby vroeg. Men deelde hem mede, dat hij zoeven de deur was uitgegaan, maar zeker spoedig zou terugkomen, waarop Jennings verzocht, in zijn kamer even op hem te mogen wachten, daar hij hem belangrijke dingen had te zeggen.

» In de revolver, die men bij ingenieur Crosby vond, zaten zes patronen, waarvan er twee waren afgevuurd.

» De arrestant beweert echter, dat hij deze kogels reeds maanden geleden heeft afgeschoten toen een nachtelijke overval van een bende straatrovers in het Oosten van Londen plaats had, maar het spreekt vanzelf dat de rechter van instructie met deze verklaring geen genoegen neemt! »

Charles Brand liet het blad zakken en keek Raffles onderzoekend en met een angstige blik in zijn blauwe ogen aan.

— Wat denk je daar wel van? vroeg hij toen zacht.

— Het is een ernstige zaak, Charles, zeer ernstig! antwoordde Raffles hoofdschuddend. De jaloezie is een slechte raadgeefster en menigeen heeft er zijn leven mee vernield! Crosby was van een driftig temperament, wie kan zeggen wat er tussen die twee mannen is overgevallen?

— Weet je wat ik in het verslag mis? vroeg Brand.

— Wat dan?

— Het uur waarop Arthur Crosby is thuisgekomen! Ik zou wel eens willen weten hoe lang dat onderhoud geduurd kan hebben, aan het einde waarvan hij de ander neerschoot!

— Dat is geen slechte opmerking, Charles. Hij kan pas even thuis zijn geweest, want volgens het verslag had hij zijn jas nog aan en zijn hoed op! Het zou echter niet onmogelijk zijn, dat slechts een paar woorden met Jennings gewisseld, voldoende zijn geweest, om hem in een hevige drift te doen ontsteken.

— Laten wij dat dan maar eens aannemen! Maar dan is er toch nog iets, wat mij in het verslag is opgevallen!

— Laat eens horen, Charles.

— Er wordt in gezegd, dat er van de zes patronen twee verbruikt waren en toch schijnen alle getuigen zeer beslist te zijn in hun verklaring, dat zij maar één enkel schot gehoord hebben!

— Heel goed opgemerkt, mijn jongen! riep Raffles uit. Dat rijmt tenminste niet met elkaar! Trouwens, er is ook maar sprake van één wond!

De beide mannen zaten enige tijd zwijgend tegenover elkander, totdat Raffles veerkrachtig overeind sprong en uitriep:

— Wij kunnen niet stilzitten, Charles. Ik wil deze zaak nader onderzoeken, ik wil weten wat er met Miss Grace Bollard gebeurd is, waar zij op het ogenblik is, welke rol zij in het gehele drama heeft gespeeld. Ik kan en wil niet geloven, al is de schijn nog zo tegen hem, dat Arthur Crosby tot een dergelijke misdaad in staat zou zijn, zelfs al zou hij buitengewoon driftig zijn geweest. Kom mee, ik wil aanstonds aan de hoofdinspecteur verlof gaan vragen de zaak persoonlijk te mogen onderzoeken.

De beide vrienden kleedden zich aan en reden een ogenblik later in de bekende blauwgelakte auto van Zijne Lord-

schap naar Scotland Yard, het Engelse hoofdbureau van politie.

Zij werden, nadat Raffles zijn kaartje aan de dienstdoende agent had vertoond, aanstonds toegelaten in het bureau van Phileas Baxter, de hoofdcommissaris van politie.

Deze hooggeplaatste autoriteit ontving Lord Aberdeen met veel strijkages en nodigde hem uit plaats te nemen.

— Waarom heb ik het grote voorrecht van uw bezoek te danken, mylord? vroeg hij, terwijl hij Raffles een kistje met geweldig grote sigaren toeschoof, hetwelk deze echter glimlachend afwees.

— Ik kom u even lastig vallen, mijnheer Baxter, in zake de moord in de Bouverey-street!

— Ah! hebt u er al van gehoord, mylord! Een treurige zaak, een zeer treurige zaak! Een jong mens met zulk een voortreffelijke toekomst en aan wie de regering zoeven een belangrijke opdracht had gegeven!

— U houdt de jonge man zeker voor schuldig, mijnheer Baxter? vroeg Raffles, terwijl hij de hoofdcommissaris van politie strak aanzag.

— Vraagt u dat nog, mylord? riep Baxter verbaasd uit. Als hij het niet was, wie zou het dan moeten zijn?

— Toch is de mogelijkheid niet geheel en al uitgesloten, mijnheer Baxter, dat de zaak zich toch anders heeft toegedragen dan de politie op het ogenblik aanneemt. Het is wel eens meer voorgekomen, dat zelfs een detective zich vergist! Het zal u misschien bekend zijn, dat Arthur Crosby tot mijne beschermelingen behoort en dat ik zeer veel belang stel in het lot van deze veelbelovende ingenieur. U zult het mij dus niet ten kwade duiden, als ik u verlof kom vragen op eigen gezag een onderzoek in te stellen in het huis in de Bouverey-Street!

— Ik ben onmiddellijk tot uw dienst, Mylord! hernam Baxter.

Hij opende een lade, nam er een gedrukt formulier uit, vulde het in, ondertekende het, drukte er een datumstempel op en overhandigde het toen aan zijn bezoeker.

— Ik dank u, mijnheer Baxter! Zoudt u mij nu nog willen zeggen of er wellicht reeds iets naders bekend is van Miss Bollard! Ik begrijp volstrekt niets van haar verdwijning!

— Wij evenmin! Zij heeft eergisteren op haar school, wegens « dringende familie-omstandigheden » een paar dagen

verlof gevraagd en die zijn haar gegeven.

— Wonderlijk! Wat kan dat te betekenen hebben? Weet haar vader het?

— Natuurlijk is de man reeds onderzocht, mylord, maar hijzelf verkeert in doodsangst, daar hij volstrekt niet weet waar zijn dochter is!

Toen stond Raffles op, vouwde het formulier dubbel, dat hem toegang zou geven tot alle politiebureaux, tot de hospitalen en lijkenhuizen en vooral, tot het huis van de misdaad en nam daarop afscheid van de hoofdinspecteur.

HOOFDSTUK V.

HET EERSTE ONDERZOEK

Voorzien van zijn volmacht als particulier detective begaf Raffles zich allereerst, vergezeld van Charles Brand naar het huis in de Bouverey-Street, waar de vorige nacht het geheimzinnige drama zich had afgespeeld.

Er stond een agent voor de deur op post, die echter aanstonds, nadat Raffles het kostbare papier vertoond had, saluerend plaats maakte voor de beide vrienden.

Het dienstmeisje, wier vriendelijk gezichtje thans minder vrolijk stond, opende hun de deur.

Zij herkende de bezoekers en aanstonds barstte zij in snikken uit.

— O, mylord! Het is verschrikkelijk! Het kan niet waar zijn! Die goede mijnheer Crosby! Neen, ik kan het niet geloven, dat hij het gedaan heeft!

Raffles geleidde het snikkende meisje naar de vestibule-bank en zei op vriendelijke toon:

— Zo denk ik er ook over, lief kind! Wij zijn het dus met elkaar eens! Nu moet je echter niet zo snikken, maar mij liever eens zo duidelijk mogelijk antwoord geven op mijn vragen, want de beantwoording daarvan kan van het grootste gewicht zijn! Ik heb mij tot taak gesteld de zaak te onderzoeken, waarin mijnheer Crosby op zulk een vreselijke wijze betrokken is, en, als het kan, zijn onschuld aan het licht brengen!

— Vraag slechts, mylord, en ik zal u naar mijn beste weten antwoorden.

— Was je gisteren de gehele avond hier in huis?

— Ja, mylord, ik ga nooit voor elf uur naar bed! Ik wilde dat gisteravond juist doen, toen dat vreselijke hier gebeurde.

— Jij hebt dus voor mijnheer Robert Jennings de deur geopend?

— Ja, mylord!

— Hoe laat was dat?

— Omstreeks 10 uur!

— Was mijnheer Crosby toen de deur uit?

— Hij was geen vijf minuten geleden vertrokken, maar hij zei, dat hij spoedig zou terugkomen.

— Wist niemand waar hij heen was?

— Neen, dat had hij niet gezegd.

— Was het zijn gewoonte om te verzwijgen waarheen hij ging?

— Integendeel, hij deelde geregeld aan Miss Lidstone mee, waar hij heen ging, als hij het huis verliet.

— Heb je voor hem de deur geopend, toen hij terugkwam?

— Welneen, mylord, mijnheer Crosby had toch een sleutel!

— Hij kan dus zijn binnengekomen, zonder dat iemand het merkte?

— Dat is zeer goed mogelijk.

— Komt hij altijd door de huisdeur binnen aan de Bouverey-Street gelegen, welke wij zoeven ook zijn binnengegaan?

— Natuurlijk mylord!

— Ik vraag het maar, omdat... dit huis heeft immers meer ingangen?

— Nog twee, mylord! Een ervan wordt echter nooit gebruikt en de ander slechts door enige kamerbewoners, die daardoor vlugger hun kamer kunnen bereiken.

— Heb je het schot gehoord? vervolgde Raffles toen.

— Ja mylord!

— Weet je zeker, dat het er slechts één was?

— Volkomen zeker! Trouwens, alle andere huisbewoners zijn het daaromtrent eens!

— Waar is het lichaam van Robert Jennings nu?

— Het is nog boven, mylord. Ik geloof, dat de dokter van het gerecht nog boven is, met miss Lidstone.

— Ik dank je, lief kind, dan zullen wij maar eens spoedig naar boven gaan, zei Raffles, terwijl hij de dienstbode een geldstukje in de hand drukte.

Raffles en Brand gingen de trap op en hadden spoedig het hun zo bekende vertrek bereikt.

Toen zij er binnentraden, vonden zij daar twee detectiven, de gerechts-geneesheer, een agent van politie en miss Lidstone, die bleek en bevend in een hoekje zat.

Allen wendden het hoofd naar de deur, waardoor de beide vrienden binnentraden en Raffles moest zich opnieuw legitimeren.

Hij trad op de geneesheer toe en zei:

— Ik geloof, dr. Thurston, dat ik reeds vroeger eens in de gelegenheid ben geweest, onder bijna gelijksoortige omstandigheden enige vragen tot u te mogen richten, in verband met een zeer geheimzinnige zaak. Vergis ik mij soms?

— Neen mylord, antwoordde de geneesheer glimlachend. Ik herinner het mij integendeel zeer goed en ook, dat de zaak in kwestie werd opgehelderd, dank zij uw schranderheid en combinatievermogen! Ik vrees echter, dat u in deze aangelegenheid uw tijd wel zult vermorsen, als u zoudt willen trachten de onschuld van Arthur Crosby aan de dag te brengen!

— Ik wil het toch pogen, waarde dokter! hernam Raffles. Zou ik u mogen vragen van welke aard de wonde is, welke Robert Jennings is toegebracht?

— Het is een schotwonde, op ongeveer 5 meter afstand van het slachtoffer toegebracht. De kogel is in de rug binnengedrongen en...

Raffles slaakte een kreet van verwon-

dering en keek de geneesheer met grote ogen aan.

— In de rug, zegt u? Staat dat feit vast?

— Daarom trent valt niet te twijfelen, mylord. Het kogelgat aan de rugzijde is zeer klein, zuiver rond en met gave randen, terwijl de kogel, zoals zulks steeds het geval is bij het verlaten van het lichaam, een veel groter wonde heeft gemaakt, met flardige randen en zeer ongelijk. Welnu, die uittredingswonde bevindt zich aan de borst!

Raffles en Brand wisselden een stomme blik met elkander. Toen wendde Raffles zich weer tot de geneesheer met de vraag:

— Dus Crosby zou Jennings in de rug hebben neergeschoten?

— Het kan niet anders, mylord!

— In het verslag heb ik gelezen, dat de kogel in een deurpost is terecht gekomen?

— Dat is ook zo, mylord, daar kunt u de kogel nog zien zitten!

Raffles trad snel in de door de geneesheer aangewezen richting, op de gangdeur toe en had spoedig de plek gevonden, waar de misvormde kogel was binnengedrongen en blijven steken.

— De deurpost is van eikenhout en de kogel is er zeer ver in doorgedrongen, na door het lichaam van een man te zijn heengegaan, mompelde hij halfslud voor zich heen.

Hij wendde zich tot een der detectives, die zwijgend en met vrij norske gezichten terzijde waren blijven staan, en vroeg:

— Is de revolver hier, waarmee de daad gepleegd heet te zijn?

— De revolver van de arrestant bevindt zich onder de stukken van overtuiging op het hoofdbureau van politie, mylord! antwoordde de aangesprokene. Het was een goede revolver, een Smith and Wesson!

— De wapens van die firma zijn in-

derdaad goed, hernam Raffles haastig, maar ik heb nooit gehoord, dat zij geblindeerde kogels verschietsen, en de kogel, die daar in het hout zit, heeft een stalen mantel!

— Ik heb gehoord, mylord, dat er voor de revolvers van Smith and Wesson thans ook wel eens geblindeerde kogels worden gemaakt, antwoordde een der detectives.

— Het is mogelijk, mijn vriend, maar die hebben toch niet zulk een doordringingsvermogen, hernam Raffles kortaf. Bovendien zou ik dan wel eens gaarne willen weten, hoe de overige vier kogels in de revolver van mijnheer Crosby er uitzagen.

— Dat waren gewone revolverkogels, geheel van lood, mylord! riep de andere detective uit.

— En u zoudt mij willen wijsmaken, dat een revolver met vier gewone en twee geblindeerde kogels geladen wordt? Maak dat aan anderen wijs! riep Raffles uit.

Hij was weer enige stappen teruggetreden, maar ging toen weer naar de deur terug, haalde een dun gouden potlood uit zijn vestzak, stak dit zover hij kon in het kogelgat en zei toen tot de detective:

— De kogel is in het hout binnengedrongen, volgens de richting waarin nu mijn potlood wijst, als wij dus die richting volgen, moeten wij noodzakelijk komen: eerst op de plek waar het slachtoffer stond, vervolgens aan die, waar de moordenaar moet hebben gestaan. Dat bent u zeker wel met mij eens?

De twee detectives knikten zwijgend.

— Mijnheer Brand wees zo goed eens hier te komen, vervolgde Raffles.

Brand voegde zich bij hem.

— Ga met uw gelaat naar de deur staan, neem dit meetlint in de hand, waarvan ik het eind zal vasthouden en loop langzaam achteruit, totdat u 5 meter hebt afgerold. Ik zal u de goede richting wel aangeven!

Brand nam het opgerolde meetlint, hield de ogen op het kogelgat gevestigd en begon langzaam achteruit te lopen, terwijl Raffles hem door korte uitroepen de goede richting aangaf.

— Vijf meter! riep Brand eindelijk uit.

De ogen van Raffles hadden een zonderlinge glans gekregen. Hij was bij de deurpost met het kogelgat erin blijven staan, met de ring van het meetlint tussen de vingers en wendde zich nu tot de geneesheer, die dit alles zwijgend had gadeslagen met de vraag:

— U zegt immers, dat het schot op vijf meter afstand gelost moet zijn?

— Veel dichterbij kan het in ieder geval niet geweest zijn!

— Wel een paar passen verderaf?

— Ja, dat wel!

— Mijnheer Brand, draai u eens om! riep Raffles uit.

Brand gehoorzaamde en stond nu met zijn gelaat bijna vlak tegenover de portière van bruine stof, die de tweede deur van het vertrek afsloot!

— Schuif die portière eens even terzijde, wat ik u verzoeken mag, klonk weer de heldere stem van Raffles.

Brand schoof de portière op zij en nu werd een deur zichtbaar, die blijkbaar naar een aangrenzend vertrek leidde.

— Kijk eens of die deur geopend kan worden, mijnheer Brand, vervolgde Raffles.

Brand draaide aan de kruk, de deur ging open!

— Wat is dat voor een vertrek?

— Het is een slaapkamer.

— Heeft zij een deur, die op de gang uitkomt?

— Ja!

— Ga eens kijken of die deur ook open is!

Brand verdween en een ogenblik later hoorden de aanwezigen hem een deur openen en weer sluiten.

De jonge man keerde terug in het ver-

trek, waar de moord gepleegd was en zei:

— De gangdeur van de slaapkamer kan geopend worden!

Een ogenblik werd er geen woord gesproken.

Toen liet de stem van een der detectives, met een kwalijk verborgen spottende klank er in, zich horen, die zei:

— Ik vraag wel verschoning, mylord, maar ik kan niet inzien, dat het er iets toe doet, van welke zijde het schot gelost is en of het de man in de borst of in de rug heeft getroffen!

— Zo, meent u dat? vroeg Raffles langzaam. Ik ben van een andere mening en later zullen wij daar nog wel eens over spreken! Nu zou ik gaarne het lichaam van de verslagene eens willen zien!

Hij trad reeds op de sofa toe en slaakte een lichte kreet van verwondering, toen hij het gelaat van de dode zag, dat slechts zeer weinig vertrokken was, daar de dood hem blijkbaar verrast had.

— Mijnheer Brand kom eens hier! zei hij.

— Herkent u die man niet? vroeg Raffles op zachte toon.

Brand bekeek het wasbleke gelaat wat nauwkeuriger en riep toen uit:

— Maar dat is de man, die een paar dagen geleden in gezelschap van een ander bijna door ons onderstboven werd gelopen!

— Juist en die wij in de buurt van dit huis hebben zien zwerven! Zo, dit is dus Robert Jennings!

De blikken van Raffles vielen op de colbert-jas en het vest van de dode man, die over een stoel naast de sofa waren gehangen.

— Dit zijn kleren van Arthur Crosby, niet waar?

— Pardon, Mylord, het is het pak van Jennings. Wij hebben hem daarvan natuurlijk moeten ontdoen, toen ik zijn wond onderzocht.

— Is dit, bent u er zeker van, dat dit costume door Jennings gedragen werd, toen hij hier kwam? vroeg Raffles met een nadruk, die Brand ten eerste verwonderde.

— Volmaakt zeker, Mylord!

— Wel, dan zou ik bijna zeggen..., nu, dat doet er voorlopig minder toe! U hebt zeker ook wel opgemerkt, dat dit costume splinternieuw is en nog nauwelijks enige keren kan zijn gedragen?

— Ja, Mylord! Ik kan echter niet inzien... begon een der detectives aarzelend.

— O, het heeft misschien niets te betekenen en misschien heel veel, vervolgde Raffles nadenkend. Hebt u alle papieren in deze kamer in beslag genomen?

— Ja, Mylord! Daar liggen zij! antwoordde een der detectives, terwijl hij op een stapeltje papieren wees, dat op tafel lag. Aanstonds zullen wij ze naar Scotland Yard brengen.

Raffles was snel op de tafel toetreden en doorzocht vluchtig de papieren, die daar lagen.

Het waren voor het merendeel oude brieven, rekeningen, bestekken, plannen en talrijke schetsen van werkstukken.

Ongeveer tien minuten bleef Raffles aan de tafel staan lezen en er lag een peinzende uitdrukking op zijn gelaat, toen hij zich weer tot de beide detectives wendde, en zei:

— Ik geloof, mijne heren, dat deze zaak nog wel een zeer onverwachte wending zou kunnen nemen.

— Geloof u dat werkelijk, Mylord? vroeg een der beampten verwonderd. U zult het ons niet ten kwade duiden, maar wij geloven, dat de zaak zo helder is als glas!

— Misschien is ze dat toch wel niet. Ik wilde nu nog wel één vraag stellen, de beklagde heeft gezegd, dat hij zich tussen tien en elf uur naar het huis van Jennings heeft begeven, om daar een

gewichtig gesprek met hem te hebben, nietwaar? Heeft men dienaangaande reeds een onderzoek ingesteld?

— Ja, Mylord, het moet verzonnen zijn, want niemand heeft hem het huis zien binnegaan!

— Heeft men reeds onderzocht of dat inderdaad niet mogelijk is?

— Dat heeft men, Mylord en de kans, dat hij binnen zou zijn gegaan, zonder dat men het zag, bestaat wel, maar is zeer klein.

— Mag ik vragen waarin die kleine kans bestond?

— De portier van het huis is 'n kwartier afwezig geweest, om een boodschap te doen, maar hij is er niet zeker van, dat het niet korter is geweest!

— Voor mij is vijf minuten reeds voldoende, heren! riep Raffles uit. Het is immers zeer goed mogelijk, dat de deur heeft aangestaan en dat Crosby regelrecht naar de woning van Jennings is gelopen. Hij zal daar wel hebben aangebeld en toen hij geen gehoor kreeg, zal hij begrepen hebben, dat zijn medeminnaar niet thuis was, want u weet immers, dat de dode man, die daar ginds ligt, zijn medeminnaar was?

— Natuurlijk, Mylord! Hoe zouden wij dat kunnen vergeten, daar immers dit feit als motief voor de misdaad wordt aangenomen.

— Zeer zuiver geredeneerd, heren! Wilt u mij nog zeggen, of Jennings op kamers woonde?

— Ja, Mylord!

— Was zijn hospita dan óók uit?

— Ja, zij had een avond vrij genomen! Jennings was haar enige huurder.

— Wel, wel, dat is alles zeer interessant! hernam Raffles en zijn ogen tintelden als van een jager, die wild op het spoor is.

— Hebt u reeds een verklaring gevonden voor het feit, dat Crosby zijn overjas en hoed droeg, toen men hem bij het levenloze lichaam aantrof?

— Deze verklaring ligt, dunkt mij, nogal voor de hand, hij wilde natuurlijk de vlucht nemen, na het plegen van zijn daad!

— Neem me niet kwalijk, mijnheer, maar ik vind uw uitlegging wel een wei-

nig gezocht! Als ik u mijn mening mag zeggen, dan geloof ik, dat Crosby volstrekt niet van plan was om het huis te verlaten, of om te vluchten, zoals u het noemt, om de eenvoudige reden, dat hij juist van de straat was teruggekeerd.

HOOFDSTUK VI.

RAFFLES VOLGT EEN SPOOR

Na deze woorden heerste er een vrij langdurige stilte in het vertrek.

Het was aan het gezicht der beide detectives duidelijk te zien, dat zij niet overtuigd waren door de woorden van Zijne Lordschap, maar dat zij uit eerbied voor zijn hoge rang geen tegenwerpingen omtrent dit punt meer durfden maken.

Eensklaps scheen er Raffles weer wat in te vallen.

— Miss Lidstone, begon hij op vriendelijke toon, om de hospita gerust te stellen, u lijkt mij een verstandige vrouw en u zult u natuurlijk nog zeer goed herinneren op welke plek het lichaam van mijnheer Jennings lag?

De hospita scheen zich even te bezinnen en wees toen met bevende vingers op een plek niet ver van een kleine tafel, die dicht bij de deur stond en waarboven een elektrische lamp hing.

Raffles trad op de kleine tafel toe en draaide de schakelaar om van de lamp die daarboven hing.

— Die lamp geeft een bijzonder helder licht! zei hij en daarop zich tot Miss

Lidstone wendende, vervolgde hij:

— Waar diende deze kleine tafel voor?

— Daar zat mijnheer Crosby vaak te werken, nadat de duisternis gevallen was en hij bij het raam niet meer kon zien.

— Wat kan er gisteren op die tafel gelegen hebben?

— Enige boeken en tijdschriften!

— Zeker vaktijdschriften en boeken over de techniek? ging Raffles voort.

— Dat geloof ik wel, mijnheer, antwoordde de hospita. Zij stonden tenminste vol tekeningen en afbeeldingen van machines, daar lagen er een paar van, op de ronde tafel daarginds.

— Ik dank u, Miss, u hebt mij zeer duidelijk geantwoord! zei Raffles.

Daarop wendde hij zich tot de detectives met de vraag:

— Hebt u soms reeds nagegaan, welk beroep mijnheer Jennings uitoefende?

— Zijn hospita vertelde, dat hij in de laatste tijd niets om handen had, Mylord. Hij moet vroeger voor ingenieur gestudeerd hebben!

— Zo, zo? Voor ingenieur? Wel, dat is toevallig! riep Raffles uit, terwijl op-

nieuw dezelfde uitdrukking op zijn ge-
laat verscheen, waarover Charles Brand
zich reeds verbaasd had die morgen.
Hebt u misschien reeds enig onderzoek
naar zijn verleden ingesteld, naar het
verleden van mijnheer Jennings, ging
Raffles voort.

— Ja, Mylord! Veel hebben wij ech-
ter niet kunnen ontdekken, want mijn-
heer Jennings scheen nog al eenzelvig
te zijn en hij had niet veel vrienden.

— Hebt u soms kunnen ontdekken, of
hij misschien op een of ander ingenieurs-
kantoor heeft gewerkt?

— Ja, Mylord, hij heeft gestudeerd
bij de heren Chapman & Bowles, een
zeer grote aannemersfirma te Manches-
ter, die zich vooral bezig houdt met het
uitvoeren van grote ijzer- en staalcon-
structies, zoals bruggen, hefkransen, via-
ducten, enzovoorts.

— Wel, wel, dat is eigenaardig! zei
Raffles langzaam. U moet weten, dat
mijnheer Crosby enige jaren geleden
eveneens als volontair bij de heren
Chapman & Bowles heeft gewerkt.

— Dat wisten wij ook wel, Mylord, uit
dezelfde papieren, welke u zoeven hebt
nagelezen.

— U wist het en vindt het niets bi-
zonders? riep Raffles uit.

— Wat steekt daar voor bijzonders in,
Mylord? vroeg een der detectives, ver-
wonderd. Het bewijst alleen maar, dat
Crosby en Jennings elkander vroeger ge-
kend hebben en dat zal waarschijnlijk
niet in het voordeel van de beklagde
uitvallen!

— U meent van de beschuldigde! her-
nam Raffles koeltjes. Een beklagde is
mijnheer Crosby voorlopig nog niet!

Raffles nam hoed en stok, maakte een
kleine buiging voor de detectives en ver-
volgens voor Miss Lidstone en verliet
het vertrek, na de dokter de hand te
hebben gedrukt.

Op de drempel keerde hij zich nog
eens om en zei:

— Ik hoop, mijne heren, dat u niet
zult nalaten, mij aanstonds op de hoogte
te brengen, als u iets nieuws in deze
zaak ontdekt! Mijnheer Baxter zal u
gaarne mijn telefoonnummer opgeven.

Met gebogen hoofd en zwiggend, liep
Raffles de gang door en scheen de aan-
wezigheid van Charles Brand nauwelijks
op te merken.

— Een ingewikkelde zaak, een raad-
selachtige misdaad! hoorde de jonge
man hem in zichzelf mompelen.

De twee vrienden daalden de trap af,
maar halverwege bleef Raffles staan. Zij
hadden nu een klein portaal bereikt,
waarop een korte, smalle gang uitliep.
Raffles wenkte Brand en beiden gingen
de gang in.

Aan het einde daarvan bevond zich 'n
eikenhouten wenteltrap, die blijkbaar
maar zeer weinig gebruikt werd. Toen
zij de trap waren afgegaan, bereikten de
twee mannen een met marmeren zerken
bevloerde corridor, in het midden waar-
van zich een deur bevond. Raffles trok
haar open en tot zijn verwondering zag
Brand dat zij op straat uitkwam!

— Wij zijn toch niet door deze deur
binnengekomen, Edward? vroeg hij ver-
baasd.

— Neen, Charles, dat zijn wij niet, dit
is de deur, waardoor de moordenaar van
Robert Jennings is binnen gekomen!
Maar wacht eens, wat hebben wij daar?

Raffles had zich snel gebukt en toen
hij zich weer oprichtte, zag Brand dat
hij een klein voorwerp in de hand hield.

Het was een eenvoudig paarlemoeren
overhemdknoopje, waaraan nog enige
draden vast zaten.

— Wil je mij eens zeggen, wat je
eigenlijk bedoelde met het vragen naar
dat costuum van de dode? vroeg Brand.

— Je bedoelt dat splinternieuwe ge-
ruite colbertpak! Ja, dat is een merk-
waardige zaak! Wist je dat Crosby juist
zo 'n costuum had, of is je dat nooit op-
gevallen?

— Je hebt gelijk! Hij draagt al maanden lang zo 'n licht geruit pak! riep Brand uit. Maar wat drommel, ik kan maar altijd niet inzien, wat dat colbert-costuum met de gehele zaak te maken heeft!

— Kun je dat werkelijk niet, mijn jongen, nu, dan laat ik je tot je straf nog een weinig in de onzekerheid. Wij zullen nu maar eens eerst onderzoek gaan doen naar het verblijf van Miss Bollard, en het beste is, haar vader eens op te zoeken, want als er iemand is, die ons inlichtingen kan geven, dan zal hij het toch zeker wel zijn!

— En de man weet zelf niet waar zij heen is gegaan?

— Dat is zo, maar hij kan ons zeggen wat hij weet en wat hij vermoedt, en dat zal misschien voldoende zijn!

De twee vrienden begaven zich nu alereerst weer naar Scotland Yard en lieten zich daar het adres geven van de onderwijzer, Donald Bollard.

Het was in een vrij afgelegen buurt en hij bleek in een zeer eenvoudig huisje te wonen, op een tweede verdieping.

Een nietig dienstmeisje opende hen de deur en liet hen, nadat Raffles hun beider namen had genoemd, in een soort spreekkamertje, eenvoudig gemeubeld, maar met zorg onderhouden.

Enkele ogenblikken later trad Bollard binnen.

Hij was een man van buitengewoon forse lichaamsbouw en met stoere brede schouders. Hij was op dit ogenblik zeer bleek en een diepe rimpel was tussen zijn ogen zichtbaar.

Een ogenblik bleef hij onbewegelijk op de drempel staan en keek de beide vreemdelingen met iets als wantrouwen in zijn blik aan.

Toen vroeg hij op gedempte, als omfloerste toon:

— Wie zijt gij, heren, en wat wenst u?

— Heeft het dienstmeisje u onze namen dan niet genoemd, mijnheer Bol-

lard? vroeg Raffles,

Bollard streek zich even over 't voorhoofd, als moest hij zich met moeite iets te binnen halen en antwoordde:

— Dat is waar, zij noemde de naam van Lord William Aberdeen en die van zijn vriend, Charles Brand! U zult het mij wel niet euvel duiden, als ik u eerlijk verklaar, dat ik het doel van uw bezoek niet kan vermoeden! Ik ga gebukt onder een noodlottig ongeval, dat mij zeer getroffen heeft, en...

— Juist in verband hiermede komen wij hier, mijnheer Bollard, zei Raffles bedaard. Wij weten, dat uw dochter Grace plotseling verdwenen is, dat zelfs u niet weet, waarheen zij gegaan is. Wij weten, dat zij de verloofde is van ingenieur Crosby en wij hebben een eed gedaan, dat wij niet zullen rusten, alvorens zijn onschuld aan het licht is gebracht!

— Ik dank u voor die woorden, Mylord! zei hij. Nu herinner ik mij ook, u bent de beschermeling van de verloofde van mijn enige dochter! Zij heeft mij menigmaal van u verteld!

— U moet het alleen toeschrijven aan onze wens, om Crosby te redden, mijnheer Bollard, dat wij u zijn komen bezoeken, om te trachten uit uw mond enige nadere bijzonderheden te vernemen.

— Maar wat kan ik u zeggen, Mylord, wat u nog niet weet! riep Bollard op doffe toon en terwijl zijn wenkbrauwen zich smartelijk samentrokken. Het heeft immers reeds in de bladen gestaan! Grace is heengegaan en zij heeft slechts enige woorden voor mij achtergelaten, natuurlijk met het doel om mij gerust te stellen. Ik ben misschien wel steeds een strenge vader voor haar geweest, maar God weet hoe lief ik haar had! Ik deed het om haar bestwel, ik wilde haar niet verliezen, zoals ik een ander kind verloren heb!

— Dood? vroeg Raffles op zachte toon.

— Dood... voor mij, Mylord! antwoordde Bollard toonloos. Maar daarover willen wij nu niet spreken, niet waar? U bent immers gekomen om mij enige inlichtingen te vragen?

— Dat is inderdaad het geval, mijnheer Bollard! U kunt u zeker volstrekt niet voorstellen, waarheen uw dochter gegaan is! Hebt u geen familieleden, waarheen zij gereisd kan zijn?

De oude Bollard lachte schamper.

— Familieleden? De familie van mijn eerste vrouw is zeer klein. Ik zelf heb broers noch zusters en de familie van mijn tweede vrouw is schatrijk, dat wil natuurlijk zeggen, dat het voor mij, een arme onderwijzer, evengoed is, als of zij niet bestond!

— U bent dus tweemaal gehuwd geweest, mijnheer Bollard?

— Ja, Mylord, antwoordde Bollard kortaf.

— Miss Grace is zeker een dochter uit uw eerste huwelijk?

— Ja!

— U zult mij onbescheiden vinden, maar wie weet, kan het ons op een goed spoor brengen en dus waag ik het er op, om te vragen of uit uw tweede huwelijk ook kinderen zijn gesproten?

— Een zoon, Mylord, maar ik zei u reeds, dat hij dood voor mij is! Vier jaar geleden heb ik hem uit mijn huis gejaagd en ik heb hem verboden hier ooit nog een voet te zetten! Hij kent mij en hij weet, dat hij van mij niets te wachten heeft...

— U hebt zeker reeds alle mogelijke moeite gedaan, om de verblijfplaats van uw dochter te ontdekken?

— Zij zei dat zij binnen twee dagen weer terug zou zijn, Mylord, en daar reken ik op! riep Bollard uit, terwijl zijn ogen toornig fonkelden. De reden moet wel zeer dringend zijn, die er haar toe bracht, om het huis van haar vader

zonder zijn toestemming te verlaten!

— Daarvan ben ik overtuigd! zei Raffles, terwijl hij opstond en de oude man de hand toestak. Ik zie wel, dat u ons niets anders kunt zeggen, mijnheer Bollard, en ik dank u voor het weinige, dat u mij hebt medegedeeld. Zoudt u mij genoeg vertrouwen, om mij aanstonds mede te delen, als uw dochter is teruggekeerd? Ik ben er bijna zeker van, dat zij ons kostbare inlichtingen zal kunnen geven en verder denk ik, dat zij wel zo spoedig mogelijk zal terugkeren, als zij verneemt, dat haar verloofde in de gevangenis is opgesloten, want zij moet evenzeer als wij overtuigd zijn van zijn onschuld.

— Geloof u daar zo stellig aan, Mylord? vroeg de oude man op sombere toon.

— U dan niet? vroeg Raffles verwonderd.

— Ik heb mijn vertrouwen in de mensen verloren, Mylord! antwoordde Bollard toonloos.

De twee mannen namen afscheid van de oude onderwijzer en even later hadden zij hem verlaten.

Raffles scheen in diepe gedachten verzonden te zijn. Nu en dan scheen hij iets binnensmonds te prevelen, want Brand zag zijn lippen bewegen. Zijn grote grijze ogen schitterden en eensklaps wierp hij 't hoofd in de nek en riep uit:

— Ik geloof dat er een weinig licht in de zaak begint te komen, Charles. Als wij nu nog weten wat Crosby bewoog om zich gisteravond laat naar Jennings te begeven, dan geloof ik dat wij het raadsel zo goed als opgelost hebben!

— Je kunt voor je zelf spreken, Edward! riep Brand uit. Wat mij betreft, de zaak wordt er voor mij niet helderder op, maar integendeel zo donker als de nacht!

HOOFDSTUK VII

HET KLADJE

Raffles stond glimlachend op de rand van het trottoir stil en draaide zijn wandelstok tussen zijn vingers rond.

— Ik heb het je al eens gezegd en ik herhaal het je, mijn jongen, het ontbreekt je nog steeds aan combinatievermogen!

— Maar wat valt er dan toch te combineren? riep Brand wanhopig uit. Vertel mij dat eens!

— Met genoegen, mijn jongen, maar dan zullen wij dat doen, terwijl wij naar het huis van Robert Jennings rijden!

— Wat moeten wij daar doen?

— In zijn papieren snuffelen, papieren geven dikwijls zeer kostbare aanwijzingen, meer dan mondelinge verklaringen het hunnen doen.

Nog terwijl hij sprak riep Raffles een taxi aan en gaf de chauffeur het adres van Robert Jennings, hetwelk hij zich op Scotland Yard had laten geven.

Zodra het voertuig zich in beweging had gesteld, begon Raffles:

— Het eerste wat mij in deze zaak trof, waren de woorden, die Crosby moet hebben uitgelaten, toen hij naast het lijk van Jennings werd aangetroffen! Herinner je je ze nog?

— Ik zal ze, geloof ik, nooit vergeten, antwoordde Brand. Hij zei: « Hij is dood, dat heb ik niet gewild! »

— Juist, dat heb je goed onthouden! Nu kunnen die woorden op tweeërlei wijzen worden uitgelegd, de moordenaar zou ze hebben kunnen uiten, als hij de ander, eigenlijk tegen zijn zin, had neergelegd, maar ook klinken zij zeer aan-

nemelijk in de mond van een vijand, die zijn tegenstander door een ander vindt gedood. Ben je dat met mij eens?

— Ongetwijfeld! Ik heb ook aanstonds gemeend, dat in elk geval die woorden niet per sé tegen Crosby behoefden te pleiten!

— Mooi zo! Dan hebben we het feit, dat hij met jas en hoed was gekleed. Dat een moordenaar, die de vlucht wil nemen, dat niet aanstonds doet, maar nog eerst een sinistre tweespraak houdt met zijn slachtoffer, komt alleen maar op het toneel voor, dat wil zeggen dat het iets onmogelijks is! Een man, die een medemens heeft neergeschoten en dat nog wel in zijn eigen huis, denkt aan niets anders dan vluchten, of wel geeft hij zich aanstonds in de handen van de politie over! Maar het eigenaardigste was wel die kwestie met de revolver! Die kogel in de deurpost, mijn jongen, is afgeschoten uit een Mauser-pistool of een Browning, of ik heb geen verstand meer van vuurwapens. Je hebt zelf de plek gezien, waar de moordenaar moet hebben gestaan, toen hij het dodelijk schot loste!

— Ja, voor de bruine portière!

— Er vóór, of er achter, Charles!

— Er achter? herhaalde Brand, terwijl hij Raffles met grote ogen aankeek.

— Wel zeker, mijn waarde! De moordenaar stond in de slaapkamer, stak zijn hand door het gordijn, mikte even en schoot zijn slachtoffer neer! Waarop hij aanstonds de vlucht nam.

— Hij zou dus geen woord met Jen-

nings gewisseld hebben?

— Geen wóórd, anders zou hij zijn vergissing dadelijk bemerkt hebben!

— Wat zeg je daar? Een vergissing? riep Brand uit.

— Ja, Charles. Een noodlottige, moorddadige vergissing! De moordenaar meende, dat hij Crosby neerschoot!

— Waarom denk je dat?

— Dat denk ik, omdat Jennings sedert enige dagen, zonder dat de moordenaar het wist, of het zich herinnerde, volkomen hetzelfde costuum droeg als Arthur Crosby, die er echter reeds enige maanden in rondliep, zodat het bij de moordenaar goed bekend moest zijn!

— Maar, mijn hemel! de indringer moet dan toch zijn gezicht gezien hebben!

— Dat is volstrekt niet zeker, Charles, want Jennings zat met zijn rug naar hem toe, aan het tafeltje, in de tijdschriften te lezen! Herinner je je niet, dat hij ook voor ingenieur gestudeerd heeft en dat het zeer aannemelijk is, dat hij, om zich de tijd te korten en wachtend op de terugkomst van Crosby, wat in die bladen is gaan snuffelen.

Brand antwoordde niet dadelijk, maar liet zich achterover in de kussens vallen en staarde voor zich uit.

Toen mompelde hij:

— Van dat standpunt heb ik de zaak nog in het geheel niet bekeken.

— Vind je het standpunt zo verkeerd? vroeg Raffles glimlachend.

— Dat zeg ik niet! haastte Brand zich te antwoorden. Het is zeer goed mogelijk, dat de zaak zich inderdaad zo heeft toege dragen, als jij vermoedt! Maar dan vraag ik nogmaals: Wie is de moordenaar geweest?

— Natuurlijk iemand, die reden had, Crosby een dodelijke haat toe te dragen!

— Een medeminnaar misschien?

— Waarom niet? Er zijn in de wereldsgeschiedenis tienduizenden misdaden ge-

pleegd om een vrouw! Ja, ik zou durven zeggen, dat in laatste instantie alle misdaden terwille van een vrouw gepleegd zijn en nog steeds worden!

— Dan zou het iemand moeten zijn, die een vurige hartstocht heeft opgevat voor Grace Bollard?

— Dat spreekt! In die richting zouden wij moeten zoeken! Maar er is nog veel meer! Je weet dat Crosby en Jennings tegelijkertijd werkzaam zijn geweest op het aannemerskantoor van de heren Chapman & Bowles, te Manchester. Welnu, op datzelfde kantoor is de vader van onze jonge ingenieur geruime tijd als boekhouder in betrekking geweest! Ik heb dat gezien in enige brieven, die op de tafel in het vertrek lagen, waar de misdaad gepleegd is! Ik kan mij natuurlijk vergissen, maar ik meen, dat er verband tussen dit feit bestaat en het bezzoek, dat volgens zijn eigen verklaring « van zeer groot belang » was! En dat was het ook, Charly! Luister maar!

Raffles deed een haal aan zijn sigaret, die de gehele auto met rook vulde en vervolgde:

— Ik heb tussen de briefjes, die ik vluchtig doorlas, een soort brandbrief van Jennings gevonden, een soort dreigbrief, of die althans zo kan worden opgevat door argwanende mensen. Oordeel zelf! Het briefje was slechts zeer kort en bevatte ongeveer het volgende: « Indien u hedenavond om elf uur niet in mijn woning bent geweest, voorzien van u weet wel wat, dan zal ik het komen halen en de gevolgen zullen voor uw rekening zijn, als u u niet naar mijn wensen voegt! Ik heb middelen om u te dwingen, dat weet u wel! »

— Om elf uur? Maar waarom kwam Jennings dan reeds om even over tien uur bij hem! riep Brand uit.

— Dat is juist het vreemde en ik kan daar nog geen verklaring voor vinden! Waarom heeft Jennings het in zijn brief vermelde uur niet afgewacht? Dit is het juist wat ik in zijn woning hoop te vin-

den! Dat en de naam van zijn vriend, met wie wij hem enige keren in de buurt van Crosby's woning hebben zien zwerfen!

— Geloof je, dat die vriend iets met de zaak te maken heeft?

— Dat geloof ik inderdaad!

— Maar nu de raadselachtige verdwijning van Grace?

— Ja, dat is een zonderlinge zaak, die nog moet worden opgehelderd, maar ik heb een vaag vermoeden, dat de oude Bollard, blijkbaar een zeer streng vader, ons reeds een weinig op weg heeft geholpen! Heb je gehoord, wat hij over zijn zoon zei?

— Natuurlijk! Er moet iets heel ernstig met die jongen zijn gebeurd, dat zijn vader hem heeft verstoten!

— Dat is duidelijk. En laten wij nu eens verder redeneren, Charles! Zogenaamde vrienden van Crosby delen hem mede, dat zijn meisje verscheidene malen naar een man is toegegaan, ofschoon hij zelf tot het laatste ogenblik blijft twifelen aan haar schuld. Het feit is echter blijkbaar niet te loochenen. Grace heeft het hart van een engel. Als die man nu eens niet haar geheime minnaar was, maar...

— Haar broer! klonk 't bijna als 'n kreet van de lippen van Brand.

— Dat is te zeggen, haar stiefbroer! Zou dat onmogelijk zijn?

— Volstrekt niet! riep Brand opgewonden uit. Daardoor zou, in tegendeel reeds heel wat verklaard zijn! Haar vader is vreselijk streng, maar zij heeft het niet over zich kunnen verkrijgen, de ongelukkige stiefbroer, die misschien in een ellendige toestand verkeert, aan zijn lot over te laten! Wie kan zeggen, welke misdaad hij gepleegd heeft, die hem voor altijd van zijn vader verwijderd zal houden! Zij kon dus onmogelijk aan de oude man zeggen, dat zij de verstote zoon in het geheim bezoekt, waarschijnlijk om hem geld te geven!

— Goed geredeneerd, Charles! Zo denk ik er ook over! Ik ga verder en zou het hoegenaamd niet vreemd vinden, als die reis van het jonge meisje in verband stond met haar stiefbroer! Je hebt gehoord, dat de familie van de oude Bollard zeer rijk is. Het is dus niet te verwonderen, dat het jonge meisje zich daar heen heeft begeven, buiten medeweten van haar vader, die het zeker ten stelligste zou hebben verboden, ten einde aan die rijkaards geld te gaan vragen voor haar broer! Maar of die man het beklagenswaardige slachtoffer der omstandigheden is, waarvoor zij — en ook jij hem schijnt te houden — dat is nog zo zeker niet!

Juist stond de auto stil voor een oud, verveloos huis in een smalle straat. De beide mannen stegen uit en Raffles gelastte de chauffeur op hun terugkomst te wachten.

De deur werd hun geopend door een slordig dienstmeisje met vuurrood haar, dat hen tamelijk verbaasd aankeek en toen vroeg wat zij verlangden.

— Wij zijn van de politie, meisje, zei Raffles glimlachend.

— Alweer? riep het meisje op brutale toon. Dat staat niet stil! Er zijn er vandaag zeker al vijf geweest!

— Afzonderlijk?

— Neen, eerst twee en toen nog eens drie!

— En wat hebben onze collega's hier wel gedaan, meisje? vroeg Raffles verder.

— In de kamer van die arme mijnheer Jennings gesnuffeld!

— En... hebben zij daar wat weggehaald?

— Papieren en nog eens papieren! U zult er wel geen snipper meer vinden!

— Nu wij zullen het toch maar eens proberen, zei Raffles bedaard. Misschien is er toch wel iets blijven slingeren! Wijs ons de weg maar eens!

Mopperend en zuchtend ging het dienstmeisje de beide gewaande politie-

beambten voor, vier trappen hoog, naar een vrij goed gemeubeld vertrek, waarvan de ramen op straat uitzagen.

— Hier achter is de slaapkamer, zei zij, op twee schuifdeuren wijzend, die op dit ogenblik waren dichtgeschoven. En daar staat het schrijfbureau van mijnheer Jennings! Het was op slot, maar de heren, die hier voor u geweest zijn, hebben het brutaalweg opengebroken!

— Hoe durfden zij! riep Raffles op verontwaardigde toon. En nu kun je wel weggaan, meisje, maar aanstonds zullen wij je misschien nog enige vragen moeten stellen, aan jou en aan de hospita, want ik vermoed, dat wij hier in een pension zijn!

— Als u uw ogen goed had opengezet, had u het naast de deur kunnen lezen, snauwde het dienstmeisje, dat blijkbaar niet op haar mondje gevallen was.

En met deze woorden verliet zij het vertrek en trok de deur met een smak achter zich dicht!

— Wij zullen de grievende belediging, ons door dit meisje aangedaan, zo spoedijk mogelijk zien te vergeten, Charly! zei Raffles spottend. Laten wij maar dadelijk aan het werk gaan!

— Ik denk, dat wij hier binnen enkele minuten klaar zullen zijn! meende Brand.

— Hoezo?

— De politie is ons immers vóór geweest?

— O, zij kan wel heel wat vergeten hebben! antwoordde Raffles luchtig. Dat bureau ziet er, bijvoorbeeld, net uit, of het ergens geheime laden heeft en het is niet de gewoonte van de heren politiebambten daar naar onderzoek te doen! Zij nemen mede wat hun voor de hand ligt en daarmee basta! Ga jij maar eens in de slaapkamer kijken, dan zal ik in die tijd dit bureau aan de tand voelen!

Brand schoof de zijdeuren vaneen en verdween in de slaapkamer, waar Raf-

fles hem spoedig bezig hoorde met kasten en tafels.

Hij zelf trad op de schrijftafel toe en begon deze te onderzoeken.

Het werd hem al spoedig duidelijk, dat de detectives, die hier vóór hem waren geweest, alle losse papieren hadden meegenomen, want het tafelblad was geheel ledig. Ook de laden bevatten slechts weinige en geheel waardeloze papieren.

Maar dit kon Raffles niet afschrikken.

Hij zette zijn onderzoek voort en het duurde niet lang of hij had onder het tafelblad een geheime lade ontdekt, die een aantal papieren bleek te bevatten, benevens een portret.

Raffles las de eerste met de grootste aandacht door en toen Brand binnen kwam met een teleurgesteld gelaat, vond hij zijn metgezel stil voor het bureau staan, met het portret in de hand.

— Ik heb niets gevonden, Edward! zei Brand mismoedig. Ben jij misschien gelukkiger geweest?

— Ja, Charles, antwoordde Raffles op ernstige toon. Ik heb reeds weer een nieuwe schakel in de keten ontdekt, welke deze geheimzinnige zaak bijeenhoudt! Weet je van wie het portret is, dat ik hier in de hand heb?

— Hoe kan ik dat raden?

— Van Grace Bollard.

— Wat! Van h^àar? Hoe komt dat portret hier? riep Brand in de uiterste verbazing uit.

— Heel eenvoudig, Robert Jennings is haar stiefbroer!

— Dat is... dat klinkt bijna ongelooflijk!

— Waarom?

— Waarom? Omdat... weet ik het? Omdat het bijna niet is aan te nemen, dat die kerel, die blijkbaar niet veel bijzonders is, een broer zou zijn van dat lieve jonge meisje!

— Een stiefbroer, Charles! Vergeet dat vooral niet! Die Jennings was een slecht mens, zonder enige twijfel, maar Grace was een vrouw en haar zwak,

liefhebbend hart heeft hem misschien vergeven, wat haar vader nooit kan vergeten. Aan de achterkant van de foto staat geschreven: « Aan mijn broer Robert! » en dan een datum van drie jaar geleden.

— Maar hoe komt het dan, dat die man anders heet dan zijn stiefzuster? ging Brand voort.

— De reden ligt, dunkt mij, voor de hand. Jennings is een aangenome naam. De dode man in de kamer van Crosby heet inderdaad Böllard.

— Het duizelt mij! En wat zou hij dan wel hebben uitgericht, dat hem de vloek van zijn vader op de hals heeft gehaald?

— Vals spel, Charles, betrapt bij het spelen met valse kaarten; de zaak schijnt gesust te zijn, maar hij heeft een verklaring moeten tekenen, Engeland voor goed te zullen verlaten.

— En waaruit blijkt, dat?

— Uit deze papieren hier. Zij zijn slechts voor één enkele uitlegging vatbaar. Daaraan zou het dan toe te schrijven zijn, dat hij zijn naam veranderd heeft. Hoe het ook zij, zijn vader heeft er in ieder geval van geweten en hem heengezonden, met smaad en schandte beladen!

— Maar nu weten wij toch nog altijd niet, wat Crosby met Jennings te bespreken had! riep Brand uit.

— Neen, met zekerheid weten wij dat niet. Maar hiervan kunnen wij overtuigd zijn, dat Jennings de ongelukkige jongeman door het een of ander in zijn macht had, iets, dat in het verleden ligt. Daarop duidt de gehele inhoud van het korte briefje!

— Daar valt mij iets in, Edward! Zou het niet mogelijk zijn, dat Crosby misschien de medeplichtige van Jennings is geweest?

— Onmogelijk, Charly! Eerder zou ik aannemen, dat ik er zelf bij betrokken was! riep Raffles uit. Neen, zeg ik je,

dat is onmogelijk! Het moet iets anders zijn en ik zal niet rusten vóór ik het heb ontdekt!

Raffles had de papieren zorgvuldig bijeengebonden met behulp van 'n stukje koord, dat hij op de tafel had gevonden.

— Dat zullen wij aan de arme vader ter hand stellen, zei hij op zachte toon. Het is niet nodig, dat de politie hiervan in kennis wordt gesteld. Jennings, of beter gezegd Bollard is dood en heeft zijn misdaad geboet. Het zou wreed zijn, daarvoor zijn vader te laten lijden.

Hij liet zijn blikken nogmaals door het vertrek glijden en trad toen snel op de papiermand toe, waarin zich nog enkele ineengefrommdelde proppen bevonden. Hij ledigde de mand boven het blad van het bureau en begon zorgvuldig alle papieren glad te strijken.

— Als hier werkelijk detectives zijn geweest, bromde hij, dan waren het zeer vreemde detectives. Hoe kan men vergeten de inhoud van een prullemand na te zien!

Hij begon de papieren een voor een na te lezen, schoof ze meestal met een ongeduldig gebaar terzijde, totdat hij eindelijk een lichte kreet van voldoening en verwondering slaakte.

— Ik geloof, dat wij hier al hebben, waarnaar wij zoeken, mijn jongen! riep hij vrolijk uit. Nu is het tenminste verklaard, waarom Robert Bollard alias Jennings niet op Crosby wachtte tot het uur voorbij was, waarop de samenkomst was bepaald, verondersteld, dat Crosby daar zou komen.

— Wat heb je daar dan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Het klad van het briefje, dat Robert aan Crosby geschreven heeft! En daarin staat het uur niet als elf, maar als negen aangeduid! Robert heeft het zeker inderhaast overgeschreven en toen een verkeerd uur ingevuld! Hij hield zich aan het tijdstip, in dit briefje opge-

geven, terwijl Crosby natuurlijk dacht, dat hij uiterlijk om elf uur ten huize van Robert moest zijn! Hij ging om ongeveer tien uur de deur uit en had dan nog ruimschoots gelegenheid gehad, op tijd in deze woning te zijn!

— Dat is dus alweer opgehelderd, zei Brand opgewonden. Wij zullen er op die wijze wel komen!

— Wij zijn er bijna, Charles, hernam Raffles. Wij moeten nu alleen nog maar weten, waar de man is en wie het is, die het overhemdknoopje verloor, ofschoon ik dat wel haast kan vermoeden, en wij moeten er achter zien te komen, wat het geweest is, waardoor die schurk van een Robert Bollard de ongelukkige Crosby in zijn macht had!

HOOFDSTUK VIII

GRACE BOLLARD

Raffles stak ook het kladje zorgvuldig bij zich en daarop verlieten de beide vrienden het huis, waar zij thans niets meer te zoeken hadden, na aan het dienstmeisje te hebben medegedeeld, dat zij wellicht nogmaals zouden terugkeren, een mededeling, welke de dienende geest slechts met een medelijdend glimlachje in ontvangst nam.

Toen zij de villa in de Cromwell Street weer hadden bereikt, wachtte hen daar een verrassing.

Er lag een telegram op de zware tafel in de hal. Raffles opende het en doorliep haastig de inhoud.

Het was ondertekend door de oude Bollard en luidde: « Mijn dochter is zo even teruggekeerd. Zij wenst u dringend te spreken. Kom zo spoedig u dit slechts mogelijk is ».

Het was nu bijna drie uur en de lunch der beide vrienden was er geheel en al bij ingeschoten.

Zij aten snel een en ander door de vaardige hand van Gaston, de oude bediende, gereed gemaakt en dadelijk daarop verliet Raffles het grote herenhuis weer, na aan Charles Brand de nodige instructies te hebben gegeven.

De grote blauwe auto bracht hem snel naar het oude huis, waar de onderwijzer woonde en weinige ogenblikken later

stond hij tegenover de oude Bollard en tegenover een zeer bevallig meisje van omstreeks twintigjarige leeftijd, zeer bleek en die blijkbaar aan een grote opwinding ten prooi was.

Zij trad aanstonds, nog vóór haar vader een woord had kunnen zeggen, op Raffles toe en greep met een driftig gebaar zijn hand.

— Goddank, dat u er bent, Mylord! riep zij uit, terwijl zij de kleine hand op het hart drukte, een diepe zucht van verlichting slakend. Ik heb zo naar uw komst verlangd, want ik weet niet meer, wat ik doen moet!

Raffles stelde haar met 'n paar woorden gerust en geleidde haar met zachte dwang naar een sofa.

Een ogenblik heerste er stilzwijgen in het vertrek. Toen begon Grace op zachte toon:

— U bent zoeven hier geweest, Mylord en u bent dus op de hoogte van wat ik gedaan heb! Ik kon niet anders, Mylord! Ik mag u niet alles zeggen, want het is niet alleen mijn geheim!

— Ik weet het, Miss! hernam Raffles op zachte toon. Ik heb het geheim ontdekt en u behoeft voor mij niets verborgen te houden. Robert Jennings was uw stiefbroer en u bent naar Manchester vertrokken, om bij rijke familieleden

geld voor hem te vragen, voor een man, die het niet verdient! Ik wil u geen pijn doen en daarom zal ik niet zeggen waarom hij het niet verdiende!

— U weet het, Mylord? zei Grace fluisterend en met neergeslagen blik. Hoe is dat mogelijk?

— Ik ben zoeven in zijn woning geweest en daar heb ik papieren ontdekt die gelukkig aan de aandacht van de politie waren ontgaan en die mij op de hoogte brachten van wat u verborgen had willen houden en wat zeker niet door mijn toedoen openbaar zal worden. Dat zweer ik u!

— Ik dank u, Mylord, zei het jonge meisje aangedaan en met tranen in de ogen. U weet dus nu wat ik in Manchester ging doen en ik heb het ook zoeven aan mijn goede vader opgebiecht! Mijn broer is nu dood en door zijn dood heeft hij alles geboet! Ik vernam het vreselijke nieuws in Manchester uit de bladen en ik ben toen aanstands terug gereisd.

En nu deelde Raffles in korte woorden mee, wat hij in de loop van die dag in de kamer van de jonge ingenieur gezien had en wat hem tot de overtuiging gebracht had, dat de moordaanslag niet op Robert Jennings bedoeld was maar op Crosby zelf.

— Een ander moet dus de misdaad gepleegd hebben! vervolgde Raffles. Het is hier maar de vraag, wie die ander geweest is en wij zouden reeds vrij wat verder zijn, als wij de motieven kenden, die hem tot zijn daad hebben gevoerd.

Raffles bekeek even zijn nagels, vestigde toen zijn grijze doordringende ogen op het gelaat van het jonge meisje en vroeg:

— Zoudt u mij niet op weg willen helpen? Kent u iemand, die reden heeft om uw verloofde te haten, zo fel te haten, dat hij hem het leven zou willen benemen?

Grace knikte zwijgend enige malen achtereen, terwijl zij beurtelings vlam-

mend rood en dodelijk bleek werd.

— Ja, Mylord, zulk een man is er!

— Zijn naam?

— James Lathom.

— Was het een vriend van uw stiefbroer?

— Ja, ik geloof, dat zij boezemvrienden waren.

— Heeft hij u wel eens gesproken over zijn liefde?

— Een paar malen, Mylord, toen ik mijn stiefbroer op zijn kamer bezocht en hij daar was, of even later kwam.

Raffles stak zijn vingers in zijn vestzakje en haalde er het parelmoeren overhemdknoopje uit, dat hij bij de zijdeur van het huis in Bouverey Street gevonden had.

Hij hield het tussen duim en wijsvinger en liet het Grace zien.

— Herinnert ge u wellicht of James Lathom dergelijke knoopjes aan zijn overhemd droeg?

Grace bekeek het knoopje even en antwoordde toen:

— Ik weet het niet zeker, Mylord, het is wel mogelijk! Zulke knoopjes worden aan slappe, ongekleurde overhemden vaak gedragen en zij gelijken allen op elkaar.

— Daarin hebt u gelijk, miss, hernam Raffles, terwijl hij het knoopje weer in zijn zak liet glijden. Weet u het adres van Lathom?

— Hij woont in Drury Lane, slechts weinig huizen verder dan de woning van mijn stiefbroer. Het juiste nummer kunt u daar wel vernemen.

— Meer behoef ik niet te weten, miss, zei Raffles zacht. Ik kan mij begrijpen hoe pijnlijk dit onderhoud voor u moet geweest zijn en ik zal er nu ook aanstands een einde aan maken. Alleen moet ik u dit nog vragen, en ik doe het alleen, omdat uw antwoord van het grootste gewicht kan zijn bij de oplossing van dit raadsel!

Hij wachtte even en vervolgde toen:

— Is het u bekend, Miss Grace, of aan u, mijnheer Bollard, of de gewaande Jennings op een of andere wijze Arthur Crosby in zijn macht kon hebben? Ik bedoel, hem zou kunnen dwingen om hem geld te geven, bijvoorbeeld?

Vader en dochter wisselden een snelle blik met elkander, maar aan de uitdrukking op hun gelaat bemerkte Raffles aanstonds, dat zij hem geen antwoord zouden kunnen geven.

Raffles stak het jonge meisje en haar vader beurtelings de hand toe en even later had hij het oude huis weer verlaten.

Hij riep op straat een taxi aan en gaf de chauffeur het adres van het huis in de Bouverey Street op, waar de avond te voren de vreselijke misdaad had plaats gehad.

Hij belde aan, d'uwde het dienstmeisje opzij, dat hem verbaasd aanstaarde en snelde aanstonds de trappen op.

Hij hield niet eerder stil, voor hij het vertrek weer betreden had waar de misdaad gepleegd was.

Het lichaam van de dode was weggehaald, maar over de stoel hing nog steeds het licht geruite costuum.

Raffles slaakte een zucht van verlichting.

— Gelukkig, dat de kleren nog niet zijn weggehaald! bromde hij voor zich heen. Misschien brengen zij de oplossing wel! Want als de ene man de andere in zijn macht heeft, dan moet hij een of ander geschreven stuk hebben, waarop die macht berust. En daar zulk een stuk van grote waarde voor hem is, zal hij het wel steeds bij zich dragen om de kans niet te lopen, dat het hem wordt ontfutseld. Een portefeuille is geen veilige bergplaats, wel echter de voering van een jas of vest!

Onder het spreken had Raffles zijn zakmes te voorschijn gehaald, het geopend en de voering van het vest losgetornd.

Hij slaakte een kreet van blijdschap en zegepraal; uit de losgemaakte voering gleed een opgevouwen stuk papier!

HOOFDSTUK IX

GERECHTIGHEID

Raffles ontvouwde het papier, keek allereerst naar de handtekening en doorliep het snel.

— Zo, zo, dat was het dus! bromde hij. Die mijnheer Jennings schijnt een bijzondere schurk te zijn geweest, een groter schurk nog, dan waarvoor zijn vader hem gehouden heeft. Nu, hier hebben wij alweer een schakel in de keten! Nu blijft ons niets anders meer over dan de dader te vatten en de arme Arthur Crosby op vrije voeten te laten stellen!

Raffles verliet nu snel het vertrek,

sprong meer dan hij liep de trappen af, ijlde de straat op en wenkte de chauffeur van een auto.

— Naar de villa van Lord Aberdeen in de Cromwell Street! beval hij. Een goede fooi, wanneer je als de duivel rijdt!

Deze aansporing had een goede uitwerking, want de auto snelde met een vaart door de straten, die de chauffeur herhaaldelijk in aanraking met het wettig gezag dreigde te brengen.

En de chauffeur kon zeggen, dat hij zijn halve souvereine eerlijk verdiend

had, toen hij nauwelijks tien minuten later voor het grote herenhuis stil hield.

Raffles snelde het huis binnen en vroeg aan Gaston, die zich in de vestibule bevond:

— Waar is mijnheer Brand?

— In de bibliotheek, mylord.

— Ga terstond James waarschuwen en zeg hem, dat hij met de snelste auto voorkomt!

Terwijl de oude man zich verwijderde om het bevel te gaan uitvoeren, ijelde Raffles naar de bibliotheek, waar hij Brand aantrof, verdiept in de lezing van de « Times ».

— Ben je al weer terug? riep de jonge man verheugd uit. Zijn we al verder dan de politie? Volgens de Times kan zij er kop noch staart aan vinden of liever, zij beschouwt Crosby nog steeds als de schuldige.

— Scotland Yard is een troep ezels, Charles, riep Raffles uit.

Hij haalde het papier te voorschijn, dat hij zoeven uit de kledingstukken van de dode had gehaald en vervolgde:

— Luister eens, en dan zul je begrijpen waarom Barry zich op zulk een laat uur in de avond naar het huis van Jennings begaf en waardoor die schurk hem in zijn macht had!

— Wat heb je daar dan?

— Een bekentenis van de vader van onze jonge ingenieur.

— Wat is dat? Een bekentenis?

— Ja, Charles. Je zult je herinneren dat Crosby en Jennings gewerkt hebben op 't kantoor van de heren Chapman en Bowles, waar ook de vader van Crosby als boekhouder in betrekking was. Welnu, het schijnt dat de oude man, teneinde aan geld te komen, om zijn innig geliefde zoon in staat te stellen, zijn studie als ingenieur te voltooien, kleine malversaties heeft gepleegd, dat wil zeggen, dat hij geld uit de kas heeft genomen, in de hoop 't weer te kunnen terugtorten vóór de algemene accountants-

revisie. De zaak moet echter door de chef ontdekt zijn en deze moet de oude Crosby gedwongen hebben 'n stuk te tekenen, waarin hij dit misdrijf erkent!

Op welke wijze dit stuk in het bezit is gekomen van Jennings, zal wel altijd een geheim blijven en het doet er ook feitelijk minder toe, maar dit staat vast, dat die schurk er misbruik van heeft willen maken, teneinde de zoon van de arme oude man, die natuurlijk de nagedachtenis van zijn vader tot iedere prijs zuiver wilde houden, te dwingen, hem nu en dan geld te geven: chantage dus!

— Die ellendeling! riep Brand verontwaardigd uit! Nu wordt ook dat dreigbriefje zo helder als glas! Je zendt deze bekentenis zeker aanstonds aan hoofdinspecteur Baxter?

— Ik denk er niet aan, Charles. De politie heeft er volstrekt niets mede te maken! Het is een geheim, dat Jennings met zich mee in het graf zal nemen! Ik geef dit stuk aan niemand anders terug dan aan Arthur Crosby zelf!

— Je hebt gelijk, Edward, het zou ons toch niet dienstig kunnen zijn, om de ware misdadiger te vatten en misschien zou het onze jonge vriend in de ogen van Baxter nog maar meer bezwaren.

— O, wat de ware moordenaar betreft, Charles, als hij thuis is, zullen wij hem binnen een kwartier in handen hebben. Je gaat toch zeker met mij mee?

— Kun je dat nog vragen! Natuurlijk doe ik dat, riep Brand uit. Wie is het?

— De man, die wij op de hoek van Bouverei Street en Fleet Street bijna van de been hebben gelopen. Een boezemvriend van Jennings, James Lathom genaamd! Hij was krankzinnig verliefd op Grace Bollard en hij heeft zich van Crosby willen ontdoen, door een laaghartige sluipmoord! Maar laat ons geen tijd meer verliezen met praten. Later verneem je de rest wel! Wapen je, dat zal wel nodig zijn.

— Ik heb mijn revolver in mijn zak!

— Voorruit dan!

De twee vrienden snelden het vertrek uit en even later hadden zij plaats genomen in een snelle auto, bestuurd door Henderson, die hen in de korst mogelijke tijd naar Drury Lane bracht.

Van de portier van het huis, waar Jennings gewoond had, vernamen zij het adres van die vriend James Lathom.

Het bleek slechts weinig huizen verder te zijn.

Met opzet liet Raffles de auto een tiental meters, verder rijden en pas daar stil houden. Toen keerden de beide vrienden op hunne schreden terug en Raffles belde aan.

Een keurig dienstmeisje opende hun de deur.

— Is mijnheer Lathom thuis, meisje? vroeg Raffles.

— Ja, mijnheer!

— Zouden wij hem een ogenblik kunnen spreken?

— Ik zal uw bezoek aankondigen. Mag ik uw naam weten?

— Die doet er niet toe! antwoordde Raffles.

— Maar mijnheer Lathom heeft gezegd, dat ik hem vooral van te voren moest waarschuwen, als er bezoek kwam.

— Zo? Des te meer reden om dat bezoek in de wind te slaan, hernam Raffles. Wijs ons zijn vertrek maar eens aan, dat is alles wat wij verlangen.

Het meisje ging de beide bezoekers voor, een trap op en een lange gang door, tot zij stil stond voor een eikenhouten deur.

Het dienstmeisje wilde aankloppen, maar Raffles greep snel haar pols en wenkte haar om heen te gaan.

Raffles greep de knop van de deur, draaide hem om en trad binnen, door Charles op de voet gevolgd.

Op het geluid van de opengaande deur was een man opgesprongen, die blijk-

baar voor een kleine tafel, die tussen de beide ramen geschoven was, had zitten schrijven.

Het was een man van omstreeks dertigjarige leeftijd, met een donker uiterlijk, vierkante kaken, en een laag voorhoofd, waaronder de zwarte ogen als het ware wegscholen.

Er vloog een krampachtige trilling over zijn gelaat, toen hij de beide bezoekers ontwaarde, die zo ongevraagd waren binnengetreten, maar het vriendelijk gelaat van Raffles scheen hem gerust te stellen.

— Mag ik vragen, mijne heren, wat mij de eer van uw komst verschaft en hoe u hier onaangediend binnenkomt?

— Ik begrijp, dat u een weinig verstoord zijt, mijnheer Lathom, zo is immers uw naam? vroeg Raffles.

— Ja, mijnheer, die ben ik! En wie bent u, als ik vragen mag?

— Onze namen zullen u niet interesseren, mijnheer Lathom! hernam Raffles kalm. Misschien delen wij u die later wel mede!

— De zwarte wenkbrauwen van Lathom gingen de hoogte in en zijn blikken dwaalden beurtelings van de ene naar de andere bezoeker.

Toen zei hij langzaam:

— Zoals u wilt! Misschien wilt u mij nu wel de reden van uw bezoek verklaren?

— Met genoegen, mijnheer Lathom.

De vingers van Raffles gingen naar zijn vestzakje.

— U moet weten, dat wij ons zoeven bevonden in een huis in de Bouverey Street. Verschrikt u dat zo? U wordt er geheel en al bleek van! Ik vergis mij misschien? Nu, het doet er ook niet toe. Wij waren dan in een huis in de Bouverey Street en daar vonden wij... raad eens wat? Een parêlmoeren overhemdknoopje. U kunt u niet voorstellen wat een moeite wij ons reeds gegeven heb-

ben, om de eigenaar van dat knoopje te vinden, want wij vonden het op een zeer bijzondere plek. En zie nu eens aan, daar staat zo waarlijk de man tegenover ons, aan wiens overhemd dat knoopje ontbreekt! Neen, mijnheer Lathom, uw hand uit uw zak, of het zal u berouwen!

Met een bliksemsnel gebaar had Raffles zijn revolver genomen en op de borst van de moordenaar gericht.

— Steek uw handen omhoog, beval hij kortaf.

Met een doodsbleek gelaat, en terwijl zijn ogen hem uit het hoofd dreigden te puilen, stak Lathom langzaam beide handen op.

Brand was een paar stappen naar voren getreden en vatte met ongelooflijke behendigheid en snelheid de beide polsen van de man in de boeien.

— Houd hem in bedwang, Charles, zei Raffles, terwijl hij op de schrijftafel

toetrad en haastig zijn blikken liet glijden over de papieren, die daar lagen.

— Zo, u wilde dus vluchten? riep hij op verachterlijke toon. U bent dus nog erger dan een sluipmoordenaar, want u zoudt in staat zijn geweest een onschuldige aan de galg te helpen! Vooruit, naar de politie en dat het recht zijn loop hebbe!

Lathom slaakte een kreet als een wild dier en zijn ogen staarden als waanzinnig op de glinsterende boeien, die zijn polsen omvatten.

Maar de beide mannen grepen hem aan, sleurden hem het vertrek uit en de trap af en brachten hem naar de auto, die in snelle vaart wegreed.

Een kwartier later was de moordenaar van Jennings, de man, die bij vergissing gedood was, in handen van Scotland Yard overgeleverd.

De volgende aflevering (n° 2064) bevat :

Een Spaans drama

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Miljoenen-erfenis.	36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
2. — De gestolen Dolk.	37. — De Duivels van de Gele Zee.
3. — Een Inbraak met gevolgen.	38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
4. — Het Verwisselde Lijk.	39. — Vijftig tegen één.
5. — Zonderlinge Epidemie.	40. — Ilona, de avonturierster.
6. — Een droeve Huwelijksdag.	41. — De Kelder des Doods.
7. — De Wraak der K. K. K.	42. — De onverwachte terugkeer.
8. — Twee Doodsvijanden.	43. — Rode Bill krijgt een lesje.
9. — De Meester herleeft.	44. — De Stem van het Verleden.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.	45. — Zwarte Anna.
11. — Raffles en Amor.	46. — Het Juweel van Prins Omar.
12. — Nicholson juicht te vroeg.	47. — Gevaarlijk spel.
13. — De Broeder van Nicholson.	48. — Het Goud van de Metropitanbank.
14. — Avontuur in België.	49. — De Bende van Myra Bonati.
15. — De Moord in Kamer 13.	50. — Merry-Kid de verklikker.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.	51. — Het Verlaten Slot.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.	52. — De Riolen van Parijs.
18. — De Strijd om het Geheim.	53. — Rovers en Verraders.
19. — Naar het Goudland.	54. — Een documentenjacht.
20. — Bloed en Goud.	55. — De Verijdelde Ontvoering.
21. — De buitenste Duisternis.	56. — Liefde, Paarden, en Bandieten.
22. — De Waanzinnige.	57. — Een Misluke Samenzwering.
23. — De gestole claim.	58. — De Kooi des Doods.
24. — De bergduivel.	59. — Jacht op Fortuin.
25. — De Goud-fee.	60. — De Gouden Wisselbeker.
26. — Onrust op Holderness Hall.	61. — Een Fatale Vrouw.
27. — Het Geheime Document.	62. — Een moderne Blauwbaard.
28. — De Redding van « Goudhaar ».	63. — Een Geheimzinnige Moord.
29. — « Goudhaar ».	
30. — De Smokkelkoningin.	
31. — De Misdaad in de trein.	
32. — De Revue-Girl.	
33. — Professor Shirley.	
34. — De Kit van Wong Li.	
35. — De Gewaande Radjah.	

IN VOORBEREIDING :

64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.

